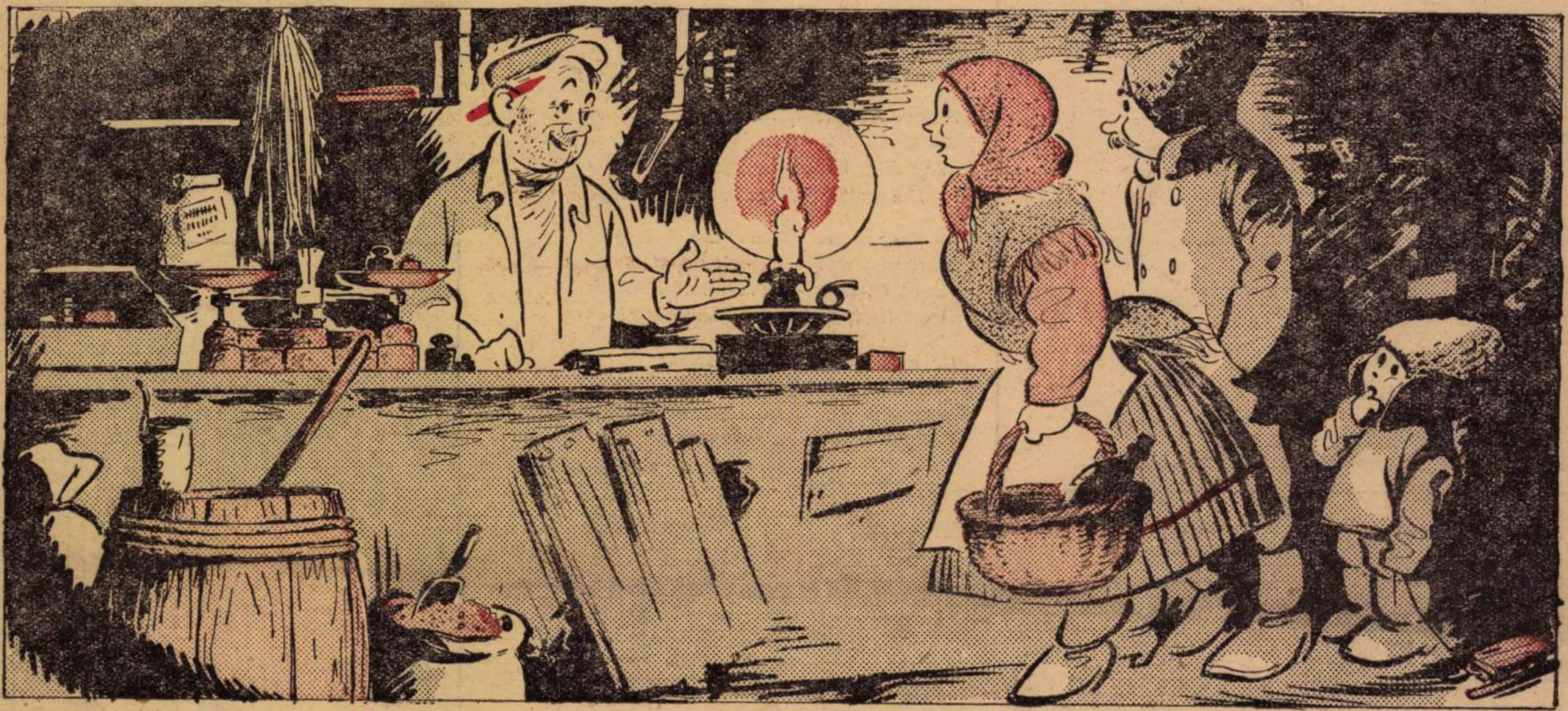
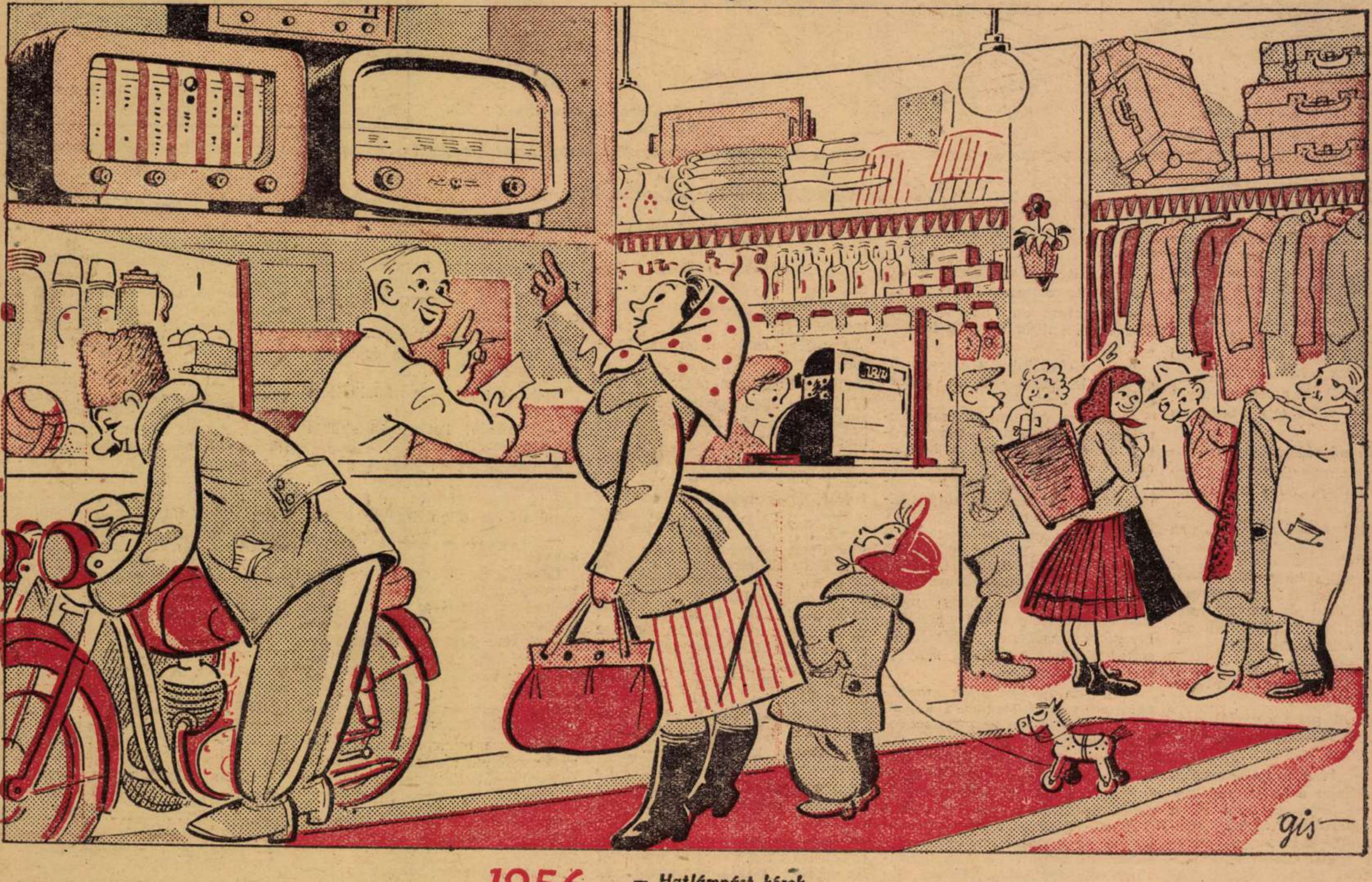
XII. évfolyam, 4. szám
1956 január 26.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A földművesszövetkezetek tízéves jubileumára

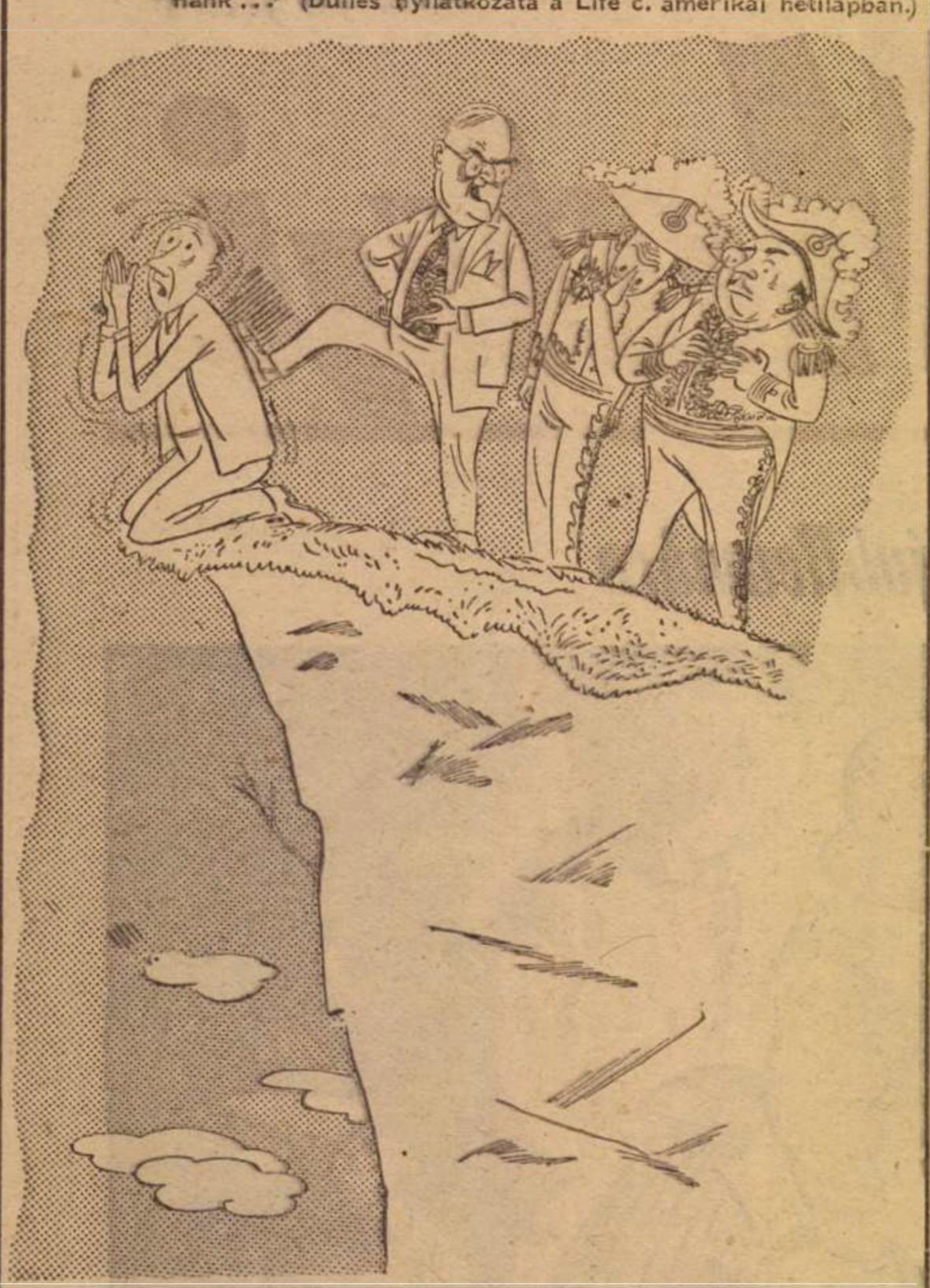
1946 — Egy lámpást kérek.
— Hát még mit nem!

1956 — Hatlámpást kérek.
— Parancsoljon!

„Erőpolitika"

„Képesnek kell lenni elmenni egészen a szakadék széléig, anélkül azonban, hogy okvetlenül háborúba sodródnánk . . ." (Dulles nyilatkozata a Life c. amerikai hetilapban.)

Dulles: Na látják, szoktatni kell a szakadékhoz . . .

Blankék azért vannak gondban,
Mert lassan rádöbbennek Bonnban:
Az emberek nékik nem hisznek,
S nem jelentkeznek Reichswehr-tisztnek.

A toborzóbizottság tétlen
Ült Bonnban minap egész héten,
Mikor a bizottság elébe
Kerül egy vállas germán végre.

A neve: Hepke, kora ötven.
Az elnök lajstromozás közben
Megkérdi, vállát veregetve:
— Hol volt a háborúban, Hepke?

— Dachauban voltam három évig.
Mérgesen mérik Hepkét végig.
Az elnök szól: — Távozhat! Nékünk
Ilyen tisztekre nincs szükségünk!

De az folytatja megfontoltan:
— A lágerőrség tagja voltam,
Sturmführer. — Mért nem ezzel kezdte!?
Önt felvettük a hadseregbe!

(Németből fordította: Gerényi Tibor)

Pesten, 2956-ban

EBADTA

— Ahogy így elnézlek téged, apu, eszembe jut Bulla Elma a Szent Johannában . . .

Konok beteg

— Mondja azt, hogy á!
— És ha nem mondom?!

KUTYULI, A CSALÁD SZEMEFÉNYE

A szakértők

— Na, ezen is meglátszik a hóvégi hajrá . . .

Kutyakomédia

A belvárosi Csemege előtt kopott csikóbundás, idősebb asszonyság vitatkozott egy tarka kutyával. Elvi nézeteltérés mutatkozott közöttük. Az asszony oda akarta kötni az ajtófélfához a kutyát, az viszont mindenáron szeretett volna bemenni az üzletbe, ahonnan jóféle illatok hívogatták. A jelenet körül nyomban csoportosulás támadt, majd megkezdődtek a hozzászólások.

— Miért kell ezt a ronda kutyát elhozni? — vélte egy bajuszos ember.

Egy ifjú nő ráförmedt:

— Jobban meg lehet bízni egy ilyen kutyában, mint az emberekben!

És nagyot sóhajtott. Nyilván csalódott a férfiakban. — Külföldön külön karika van minden üzlet előtt, hogy oda lehessen kötni a kutyákat — jegyezte meg egy férfiú és diadalmasan nézett körül, mint a külföldi ebviszonyok kitűnő ismerője.

A tulajdonosnő ígéretekkel igyekezett meggyőzni a rakoncátlan kutyát:

— Csak öt percig várjál drágaságom, azért megyek be, hogy májast vegyek neked . . .

Ekkor lépett a csoporthoz Dénes. Elsősorban a kutya érdekelte. Amikor látta, hogy a nő a kutyával zsörtölődik, édes gyerekkori emlékek bizseregtek benne. Eszébe jutott a Burkus, a Talpas, a Bodri és más vidám kuvaszok, gyermekkori, falubeli játszótársak. Udvariasan a nőhöz lépett:

— Tessék ideadni, én majd fogom . . .

És nyúlt a póráz után.

A nő harciasan végigmérte:

— Ismerem én az ilyesmit! Már meglógatták így egy kedves kutyámat!

Az ifjú elvörösödött. Őt gyanúsítják kutyalopással, őt, a kutyák igaz barátját?

— Kérem, én nem szoktam kutyákat „meglógatni". Szívességből akartam tartani a kutyát, amíg ön vásárol.

— Hogyne! Hogy aztán harminc forintért eladja a kutyát kísérleti nyúlnak!

A nagyérdemű közönség remekül mulatott. Többen gúnyosan nézegették a fiatalembert, mint megbélyegzett kutyatolvajt.

Dénes úgy érezte, hogy most már a becsülete forog kockán. Benyúlt a zsebébe, kihalászott egy kis könyvecskét és átnyújtott az asszonynak:

— Olyan zálogot adok magának, amit nem szokás a kézből kiadni. Tessék a személyazonossági igazolványom.

Többen elismerően füttyentettek. Ez igen! Kauciót tesz le, hogy foghassa a kutyát. Akadnak még derék emberek a Csemege előtt!

A nő gondosan vizsgálgatni kezdte az igazolványt, majd összevetette a fényképet az igazolvány tulajdonosával. Miután egy szemernyit hasonlított, megnyugodott és nagykegyesen átnyújtotta a pórázt, kutyástól,

— Jó legyél, a bácsi majd vigyáz rád!

Ezt a kutyának mondta. A fiatalembernek egy szót sem szólt, hanem máris eltűnt a bolt forgatagában.

A tömeg csalódottan szétoszlott.

Dénes kettesben maradt a kutyával. Ez ellenségesen nézett őrzőjére és mindenáron be akart menni az üzletbe.

— Maradj nyugodtan, kutyuska! — kérlelte Dénes.

Kár, hogy nem kérdezte meg a nevét. Most aztán hiába találgatta. Burkus? Bodri? Talpas! Egy ilyen városi kutyának bizonyára úribb neve van. Még az is lehet, hogy valami nyugati névre hallgat. Lord vagy Tommy, esetleg Darling. Kipróbált két tucat nevet, de a kutya egyikre sem reagált. Csak nyöszörgött és egyre jobban feszítette a pórázt. És egyszercsak kihúzta a nyakát és usgyi . . . vágtatni kezdett a dunapart felé. Dénes utána, kezében az árvánmaradt szíjjal.

— Kutya, kutyuskám! — kiáltotta lihegve. Egy darabig még látta maga előtt a fehér-fekete foltot, de aztán elvesztette szem elől.

Dénes homlokát elöntötte a verejték! Mit fog szólni az asszony? És mi lesz az igazolványával? Az ösztönére bízta magát és szaladt az eltűnt kutya után. Az Erzsébet-híd roncsai körül különböző fajú kutyák kergetőztek a téli napfényben.

Felragyogott a fiatalember arca. Ott hancúrozott előtte a tarka kutya, hevesen udvarolt egy kecses fokszinak.

— Kutya, kutyulikám — hízelgett Dénes az állatnak és lobogtatta felé a pórázt.

Ebben a pillanatban felsikoltott egy nő:

— Segítség! Tolvaj! El akarja lopni a kutyámat!

A jelenlevők többsége a kutyadulajdonosok elfogult osztályához tartozott és pillanatok alatt Dénes ellen foglalt állást.

— Rendőr! El akarta lopni a kutyát!

Dénes a becsületes ember döbbent zavarával védekezett. De dadogását elsöpörte az általános felháborodás vihara. A fiatalembernek eszébejutott a régi közmondás, hogy „nem csak egy tarka kutya van a világon" — és takaródót fújt. De a visszavonuló mozdulat elkésett. Méltóságteljes léptekkel közeledett a rendőr.

Egyszerre nyolcan mesélték el az eseményt, nyolc változatban: az elvetemült fiatalember el akarta lopni a kartársnő kutyáját.

— Kérem az igazolványt! — fordult a rendőr a gyanúsított felé.

Dénes gépiesen benyúlt a zsebébe, aztán — minden összeomlott benne. Hol lapul most az ő igazolványa? Az asszony táskájában lapul. De hol van az asszony? Talán már az üzlet küszöbén kiált rendőrért! Kettős kutyalopás vádja alatt roskadva magyarázta a rendőrnek az események szerencsétlen fordulatát. Szelíd, jó ember volt a rendőr, belenyugodott abba, hogy együtt menjenek a közeli Csemege-bolt felé. Az egyik veszély elmúlik, de mit fog szólni az asszony, ha kutya nélkül érkezik?!

És mint a mesében, ebben a szemvillanásban, az egyik bódé mögül előkerült az igazi tarka kutya. A sok idegen között még Dénes volt neki a legismerősebb, nem is szólva arról, hogy a megszokott, jószagú pórázt tartotta a kezében. Hozzásompolygott és nagykegyesen még a farkincáját is megcsóválta. Diadalmenetben vonult most már Dénes az üzlet elé. Az ajtóban nagy tömeg közepette jajveszékelt a nő:

— Hozzanak rendőrt! Fogják el! Itt az igazolványa!

Gyorsan tisztázódott minden, mint egy jólfésült operett utolsó jelenetében. A nő visszakapta a kutyát, a fiatalember visszakapta az igazolványt.

— Köszönöm, hogy elfogta a tettest — rebegte a nő a rendőrnek.

— Nem vagyok tettes, hanem kutyabarát — enunciálta Dénes.

És a nagyobb szavahihetőség kedvéért hozzáfűzte:

— Bocsánat egy percre, bemegyek a boltba és veszek egy kis májast ennek az aranyos kutyának.

Stella Adorján

Ketten beszélnek...

— Tudja kérem, én azt a leányt úgy szerettem, de úgy szerettem, hogy szinte beleőrültem...

— *Szegény barátom! És egyik pillanatról a másikra otthagyta magát...*

— Igen, képzelje. Megyek fel hozzá, nincs otthon. Megyek másnap, nincs otthon. Harmadnap is megyek, nincs otthon. De én akkor már megéreztem, hogy nemcsak úgy egyszerűen nincs otthon, hanem az én számomra nincs otthon.

— *Szomorú az ilyesmi.*

— Hajjaj! Bőgtem is, mint egy kölyök. De aztán mondtam magamnak: ide figyelj, komám, vagy kösd fel magad, vagy feledd el, de ne bőgj. Így aztán elfeledtem.

— *Nagyon szakszerűen járt el.*

— Hát szóval ennek már három éve. A múlt hét elején cseng a telefon, mondom a kagylóba: „halló", hát az ő hangja. Hogy mi van velem. De mintha csak tegnapelőtt látott volna utoljára. Ehhez mit szól?

— *Ilyenek a nők.*

— Ilyenek. Persze, tudtam én mindjárt, hogy nem ok nélkül hívott fel. Gondoltam magamban: beszélj csak angyalkám, majd csak előjössz a farbával végül, akkor aztán megmondom, hogy már két éve nős ember vagyok, van ám nekem olyan asszonykám, hogy a kisujját nem adom oda érted. Maga is tudja, milyen szépen élünk, igaz?

— *Tudom hát. És miért hívta fel magát?*

— Hogy nem szól a rádiója, meg kéne nézni, mi baja. Hallott már ilyet?

— *Bolondnak hitte magát.*

— Annak. Szóval nézem este a rádióját, látom, hogy az egyik cső kiégett. Valami külföldi rádiója van, speciál-cső kell abba. Mondom is neki: speciál-cső kell ebbe, csak maszeknál találhat ilyet az ember, ha letalpalja érte a fél várost. Azt mondja erre: hát akkor menjek és szerezzek egyet. Ehhez mit szól?

— *Szavamra mondom, arcpirító.*

— Az hát. Négy napomba telt, amíg végre találtam egy olyan speciál-csövet. Száznegyvenhat forintért. Viszem fel a csövet, gondolva magamban: no, angyalkám, abban aztán ugyancsak tévedsz, ha azt hiszed, hogy ezt a drága csövet ajándékba hoztam neked. Azok az idők elmúltak!

— *Világos beszéd. Látom, már magának is benőtt a feje lágya.*

— Be hát. Még be se léptem az ajtón, már mondtam, hogy „az anyja maszek, hát nem száznegyvenhat forintot kért egy csőért?" Erre nagy szabadkozva elmondja, hogy őneki most nincs ilyesmire pénze, ismerhetem őtet, majd megadja elsején a prémiumból, ha kap. Hát mi a szemtelenség, ha nem ez, kérem?

— *Legyen nyugodt, kedves barátom. Ez a szemtelenség. A megfigyelése tökéletesen helytálló. De azt ne higgye, hogy részvétet érzek maga iránt. Miért kellett az első füttyszóra odamennie, amikor olyan szépen él az asszonykájával?*

— Tudja a fene. Én is gondolkoztam ezen, de nem tudtam rájönni.

— *Most aztán lesheti a száznegyvenhat forintját.*

— Már minthogy a háromszázat.

— *Hát két csövet vitt neki?*

— Nem estem a fejemre. Hanem kért tőlem még százötven forintot kölcsön is.

— *És legalább most okulni fog a saját kárán?*

— Várjon. Nincs még vége. Tudniillik beszereltem a csövet, aztán mondom neki: nekem csak egy gyenge rádióm van, feljönnék holnap este egy kis külföldi zenét hallgatni, ha megengedi. Azt mondja: szívesen. Megyek fel másnap, nincs otthon. Megyek fel harmadnap, nincs otthon. Megyek fel negyednap, nincs otthon. Ehhez mit szól?

— *Semmit. Megérdemelte.*

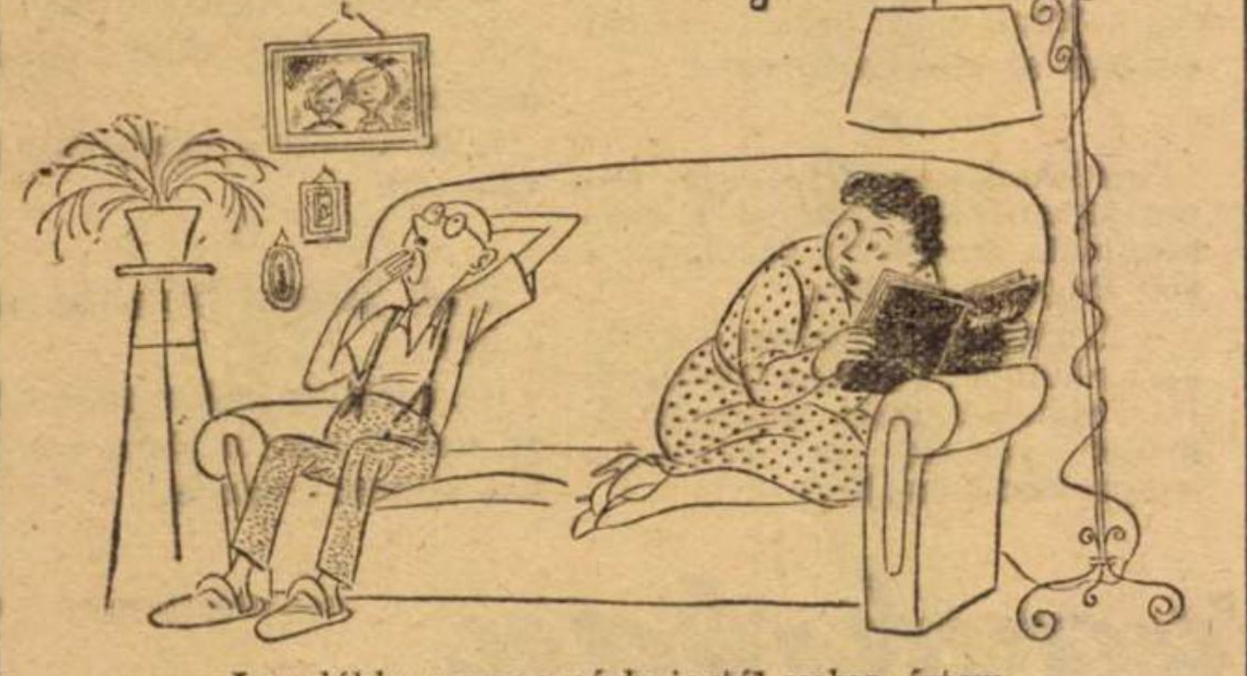
— De még egyszer nem babrál ki velem!

— *Miért? Mit csinál?*

— Elfeledem újra. Nem érdemel mást az ilyen, igaz?

Tabi László

Női dolgok

— Legalább egyszer párbajoztál volna értem...

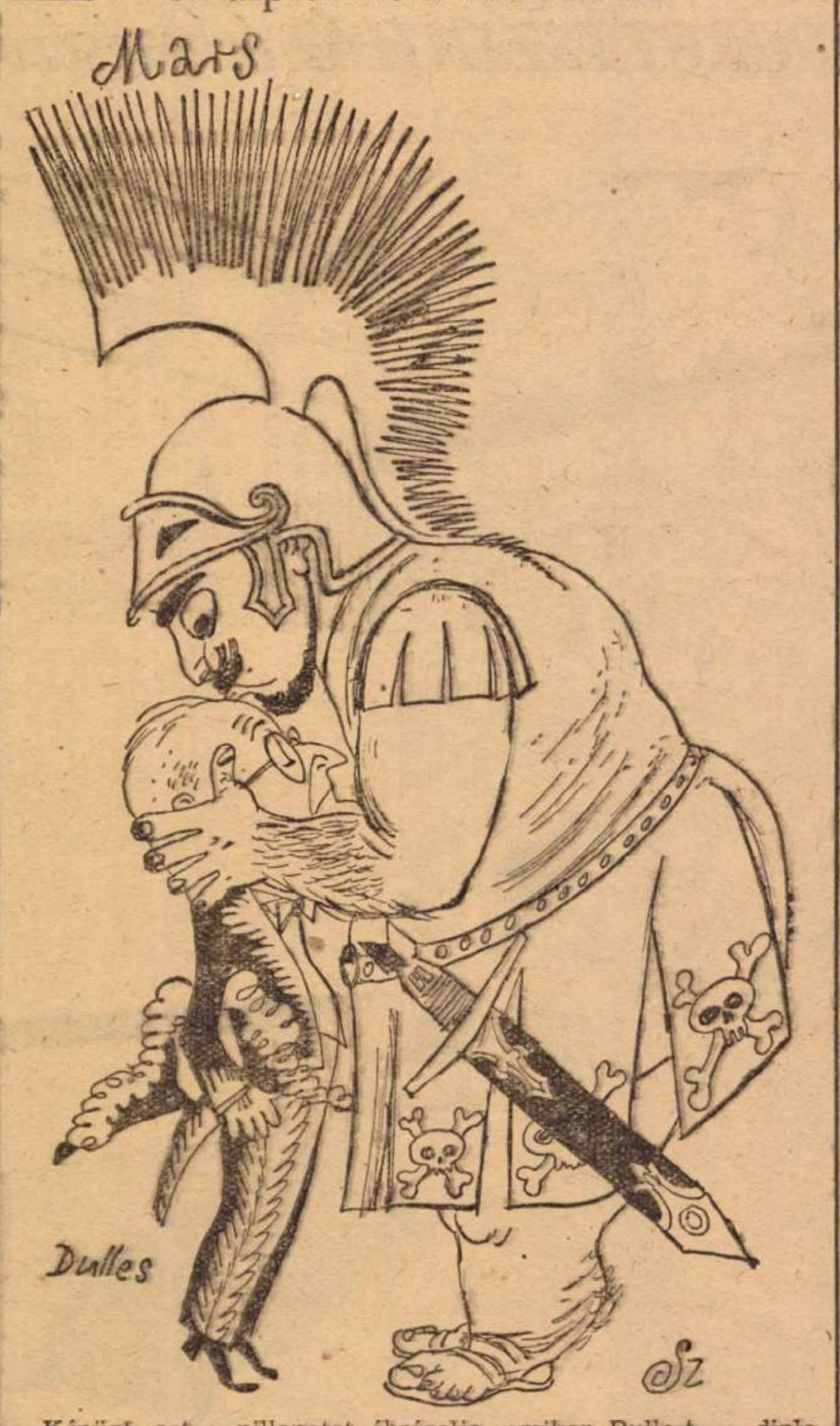
(Vasvári Anna rajza.)

Mennyei bürokrácia

— Visszautasították a hóigénylésünket! Azt mondták, hogy csak ezer méteren felüli hegyek részére van kiutalás...

A diplomácia művészete

Képünk azt a pillanatot ábrázolja, amikor Dullest „a diplomácia művészet" homlokon csókolja a múzsája.

„Takarékos" emberek

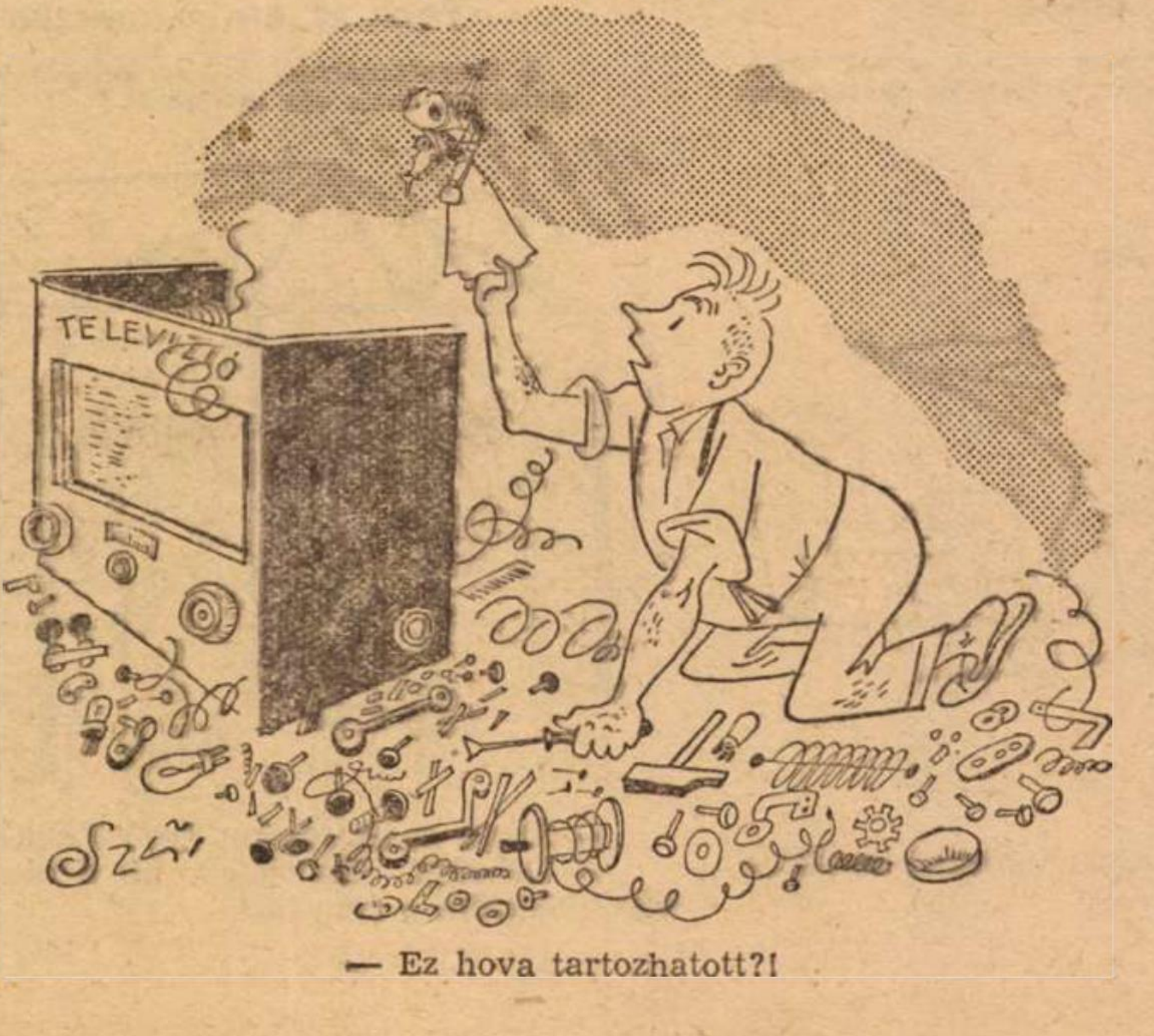

— Megvan már az idei terv?

— De még mennyire! Még a tavalyi is megvan, hozzá se nyúltunk...

Televíziós-készülék javítása — amatőr alapon

(Kép a jövőből)

— Ez hova tartozhatott?!

Sanda böllér

Dani Horvát János jókor reggel hozzákészül a disznóöléshez. Ez legelébb is abból áll, hogy föltesz a tűzhelyre forralni vagy két litert, hogy mire átjő a segítség — az alsó meg a fölső szomszéd — illő módon megkínálhassa őket. Mikor aztán a fölső szomszéd, Váróczi András belép, éppen jó meleg a bor. Inni kell hát, nehogy kihűljön. Isszák is, egymás ábrázatát fürkészve. Váróczi azt mondja: jó kis bor. Mivel igazat mond, inni kell rája. Ekkor Dani Horvát mondja: bizony, jó kis bor. Na már ezt is le kell öblíteni. Ezt követőleg pedig azért helyes iszogatni, mert az alsó szomszéd késik, és az ember ugyan mivel üthetné agyon kellemesebben az időt, mint evvel a szegfűszeges, zamatos, magát kínáló, gégét csiklandozó, testet-lelket melengető forralt borocskával.

Hanem, ami az egyik szomszédnak dukál, az a másikat is megilleti: ennek okáért az alsó szomszéd, Nádazó Lajos megérkeztének örömére fölkerül a tűzhelyre a második fazék bor. Megmelegszik. Meg is isszák, az alkalomhoz illő kinyilatkoztatások közben. No de ekkor Nádazó azt találja mondani: nem rossz biz ez! — de én azért amondó vagyok, hogy a jó bor mégiscsak legjobb hidegen.

— Nem vagy te buta gyerek, Lajos! Na, kóstoljuk hidegen.

Kóstolják tehát, és Dani Horvát már-már hajlana a Nádazó szavára, mikor Váróczi pödör egyet a bajúszán, és kijelenti: márpedig, akármit beszéltek, nincs ennek párja melegen!

Hm, hm. Hátha Váróczinak van igaza, Dani Horvát megmelegíti a harmadik fazék bort. Mikor aztán ez is elfogy, a házigazdának gavallér ötlete támad: hátrább taszítja kalapját, tenyerébe csap egyet (mert már nagy benne a természet), és ekképp dönti el a baráti vitát: én meg azt mondom, hidegen is jó, melegen is jó.

A szomszédok összenéznek. Nohát, hármójuk közül mégiscsak ennek a Dani Horvátnak van a legtöbb esze! Amiből az következik, hogy a meleg bor után hideget is isznak, és ettől igazán virágos kedvre derülnek. Mikor végre eszükbe jut a disznó, már akkor Nádazó valami nótát dúdol, Váróczi legényesen fütyöget, Dani Horvát meg harciasan kiáltja: hol az a disznó, hadd hasítom szét!

De még elébb ki kell csalogatni a disznót. Nyítják a hidas ajtaját, ciccegnek, mind a hárman, mígnem a disznó kióvakodik, és nekilódul, és a lábak közt kikepickél az udvarra. Elment — csodálkozik Váróczi. Ne búsulj — nyugtatja Dani Horvát —, csukva a kapu, úgy sem tud kereket oldani... Ez igaz. De nincs is kedve a disznónak a futkározáshoz, alig szuszog a hájtól. Megvárja türelmesen, míg körülfogják, s csak pislog apró szemével. Akkor aztán a két szomszéd megkapja fülét, lábát, és feldönti a gömbölyű jószágot: de akkora lendülettel, hogy reádőlnek maguk is, Dani Horvát fireg-forog a késsel, hogy hát most hová szúrjon. Várj egy kicsit — ajánlja Nádazó —, majd fölkelünk róla. Föl is kelnek, de a disznó is fölkel, és odább áll. Elölről kell kezdeni az egészet... Végre megvan a disznó. Föl is borítják, de megint rárogynak a hirtelen mozgástól: és Dani Horvát, aki a sok-hideg-meleg után nem látja egész pontosan, hogy voltaképpen hol kezdődik és hol végződik a disznó, a kezeügyébe eső fertályba döf egy hatalmasat. Megvan? — lihegi Nádazó. Meg — állítja Dani Horvát. Mire a szomszédok föltápászkodnak. No de a hízó is kapja magát, és odább kocog, csüggedten húzva a hátulját. Höhö — kacagja el magát Váróczi —, alighanem rosszul céloztál... Ami igaz is, mert a hízó ott sebesült meg, ahol ülne, ha kétlábú lény volna. Dani Horvát ködös szemmel, tűnődve néz a disznó után.

— Nem baj — mondja aztán, mély meggyőződéssel. — Ne félj, ott is fáj neki.

Mesélik a t.-i gazdák, hogy utóbb a három szomszéd mégiscsak végzett a disznóval. De azóta, ha valaki disznót vág a faluban, bekiáltják hozzá: megszúrhatod akárhol, ott is fáj neki!

Dobozy Imre

Előzetes képtávirataink a FŐVÁROSI OPERETTSZINHÁZ érkezéséről

Darvas Szilárd:

Nő a gyerek

A dolog azzal kezdődött, hogy Kovácsné egy szép napon így szólt Kovács nevű férjéhez:

— Képzeld, Pistinek jó a te cipőd...

Kovács szíve megdobbant az örömtől. Elvégre nem közömbös egy apa számára az, hogy elsőszülött gyermeke a növekedésnek immár olyan fázisába került, amelyben lába megüti a felnőttek mértékét. Lám, nem hiába mondta olyan gyakran neki: nagyra nőjj, fiacskám, — a gyerek, amilyen szófogadó, parancsnak vette az egyszerű apai fohászt, addig-addig igyekezett, amíg tényleg nagyra nőtt...

Tényleg ott állt a gyerek az ajtóban, borzas hajával, elálló füleivel és nyakigláb kamaszságának egyéb nehezen beszerezhető kellékeivel. Nyakiglábán pedig büszkén feszült meg Kovács vadonatúj és legjobb cipője. Kovácsné, a feleség tovább fűzte anyai szívének örömteli gondolatait:

— Mit szólsz! Tizennégy éves és jó neki az apja cipője... Hogy hova nő még ez a lakli... A nagyapjára üt az volt ilyen hosszú...

És szeretettel csókolta meg fiát, aki ezekután elment gombozni.

Kovács másnap már el is felejtette volna az ügyet, már mint gyermeke váratlan növekedését — minden csoda három napig tart —, ha történetesen fel nem tűnik neki, hogy a csodagyerek továbbra is hordja a cipőjét. Ezt a felfedezését közölte Kovácsnéval is, aki azonban megnyugtatta:

— Majd te veszel magadnak egy másikat, én úgysem győzöm a gyereket cipővel...

Kovács megrendülten vette tudomásul a tényeket, mégcsak nem is vitatkozott, mert a felesége hangja ezidőszerint mutált, ugyanis most volt abban a korban, amikor egy asszonynak ellentmondást nem tűrő hangja kezd lenni. Kovács az édesapjára gondolt, aki valóban hosszú volt és ennek most ő issza meg a levét.

Ám ez csak kezdete volt a csodák sorozatának. Kiderült, hogy ruhadarabjainak mindegyike jó a gyereknek, először a fehérneműkre került a sor, aztán következett a zakó, a nadrág, sőt csakhamar kiderült, hogy még zsebkendői is megfelelnek a gyerek méreteinek. Kovács egyre bosszúsabban szemlélte ruhatárának teljes kifosztását, ideges lett és türelmetlen környezetével szemben. Egyízben — ő, aki eddig maga volt a megtestesült szelídség és jómodor — valami egész csekély ügyből kifolyólag így rivallt rá a fiúra:

— Hordd el magad, de azonnal...

Később megbánta hevességét, de aztán rájött, hogy a gyerek már úgyis elhordta mindenét, tehát a felszólítás jogos volt, csak az „azonnalt" nem kellett volna mondania...

Így telt el egy kemény esztendő, míg egy szép napon Kovácsné elborult arccal állt meg férje előtt.

— Borzasztó... — mondta könnyfátyolos szemmel. — Képzeld... Pisti...

Kovács riadtan nézte élettársát, rossz sejtelmek fogták el: az asszony ugyanilyen hangon szokta közölni vele, ha a gyerek leesik a fáról, fejreáll a korcsolyapályán, intőt kap, vagy egyéb súlyos szerencsétlenségek érik.

— Mi történt Pistivel? — kérdezte izgatottan.

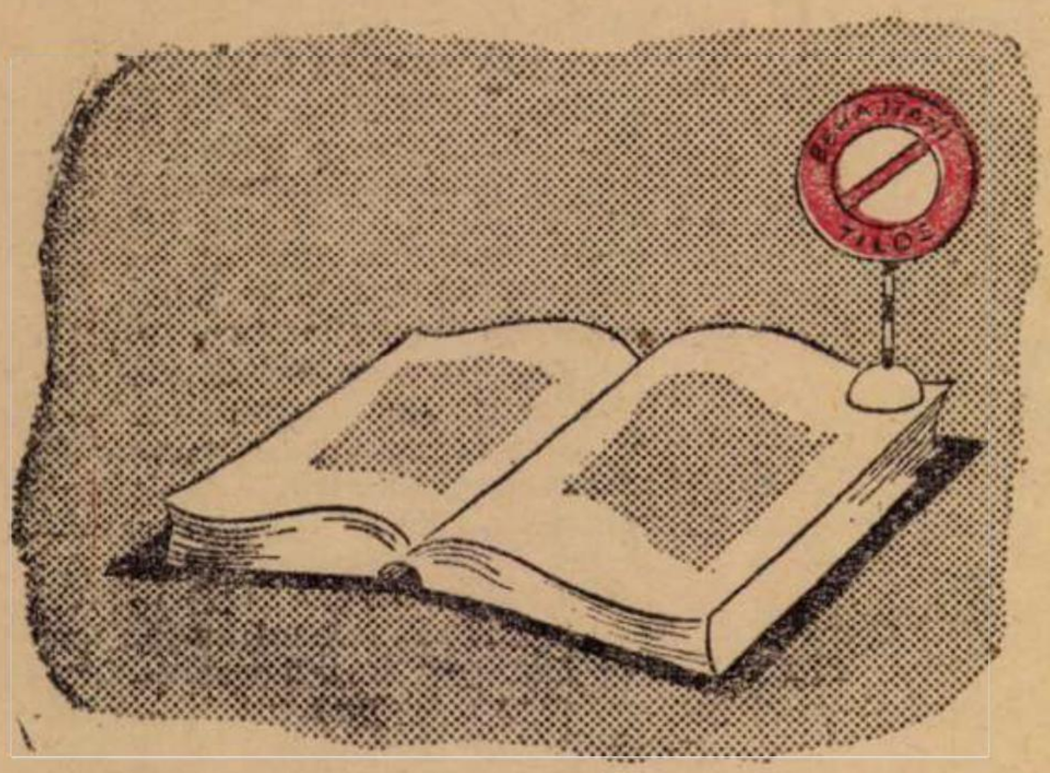
— Kinőtte a cipődet... — lehelte alig hallhatóan Kovácsné és egy könnycsepp gördült végig még mindig szép arcán.

Kovács szíve kaján örömmel dobbant meg, de arca mit sem árult el ebből. Részvéttel simogatta meg az asszony arcát és szelíd szavakkal vígasztalta:

— Hiába, ez az élet... Megnőnek a gyerekek...

És szeretettel gondolt hosszú édesapjára, aki nem állt meg félúton a növekedésben, miáltal minden reménye megvan arra, hogy rövidesen ő fogja hordani a Pisti kinőtt cipőit.

MEGLEPŐ TÁBLA

Vigyázat, kezdő!

— Felháborító, milyen selejtet árulnak! Öt perce van a lábamon és máris összetört...

A HUMOR KÖNYVÉBŐL

Kossuth Lajos mondotta egyszer néhány szájhősnek:

— Önök mindig az utolsó csepp vérükre hivatkoznak. Szeretném végre látni önök közül azt, aki odaadja az első csepp vérét.

★

Egy fiatalember felkereste annak az amerikai újságnak a szerkesztőjét, amelynek munkatársa volt Edgar Allan Poe.

— Legyen olyan kedves — kérte —, és küldje el nekem feltétlenül Poe aláírását, mert autogrammgyűjtő vagyok, és különösen nagyra becsülöm Poet.

A szerkesztő előbb nem válaszolt, csak hosszabb töprengés után szólalt meg:

— Poetól van egy váltóm hatvan dollárról. Húsz dollárért megkaphatja.

Erre viszont a fiatalember nem válaszolt.

★

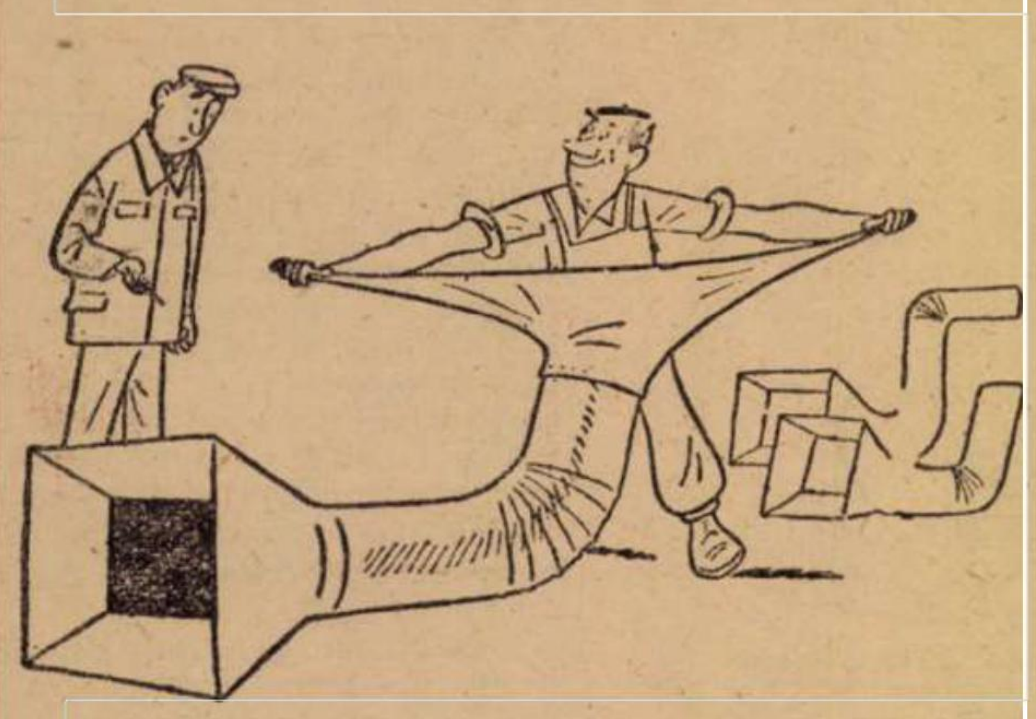
Jean Jacques Rousseau mondotta:

— A férfiak jobban filozofálnak az emberi szívről, de a nők jobban olvasnak benne.

Az Egri Lakatosárugyárban

Leleményes ember

A szellőzőcső pontos méretre készül, a fal nagyságánál azonban nem mindig tartják be a tervszerűséget.

— Mit szól a találmányomhoz: gumivégű szellőzőcső. Itt mérje el magát a kőműves!

Fenn az ernyő nincsen kas

A szerelőcsarnok kölcsönponyvával van befedve, a palatetőt évek óta igérgetik.

— Maga miért reszket úgy? Fázik?

— Dehogy! Reszketek, ha arra gondolok, hogy visszakérhetik a ponyvát!

Fő a türelem!

Féléve kész az enyvkeverőgép, és most az udvaron rozsdásodik.

Portás: Magának már régen munkában kellene állnia!

Gép: Mit hajt, mit hajt, portás bácsi? Megvárom, míg a Fogaskerékgyár elkészíti a hajtóművemet...

Külföldi szemle

Egy alaposan előkészített beszéd

A londoni „Daily Telegraph" beszámolt arról, hogy Lord Cholmondeley 32 év után végre elmondta szűzbeszédét a Lordok Házában. A lord 32 év óta tagja a brit felsőháznak, s még sohasem szólalt meg. Érthető izgalommal várták lordtársai, hogy mi lesz az a beszéd, amelyet az elsietettség semmi esetre sem jellemezhet. A feszültség hamar megoldódott. A beszéd pontosan négy percig tartott, s az angliai nyulak kiirtásáról szólt.

Pardon!

Tokióból jelenti a „Time", hogy ötven ember mérgezett tejpor következtében meghalt. Figyelmetlenségből arzén került a tejporba. A Morinega Tejforgalmi Társaság levélben fejezte ki az áldozatok hozzátartozóinak „mély sajnálkozását". Általános vélemény szerint a társaságnak inkább a tejpor kezelése körül kellett volna hasonló figyelmességet tanúsítania.

Drága orr

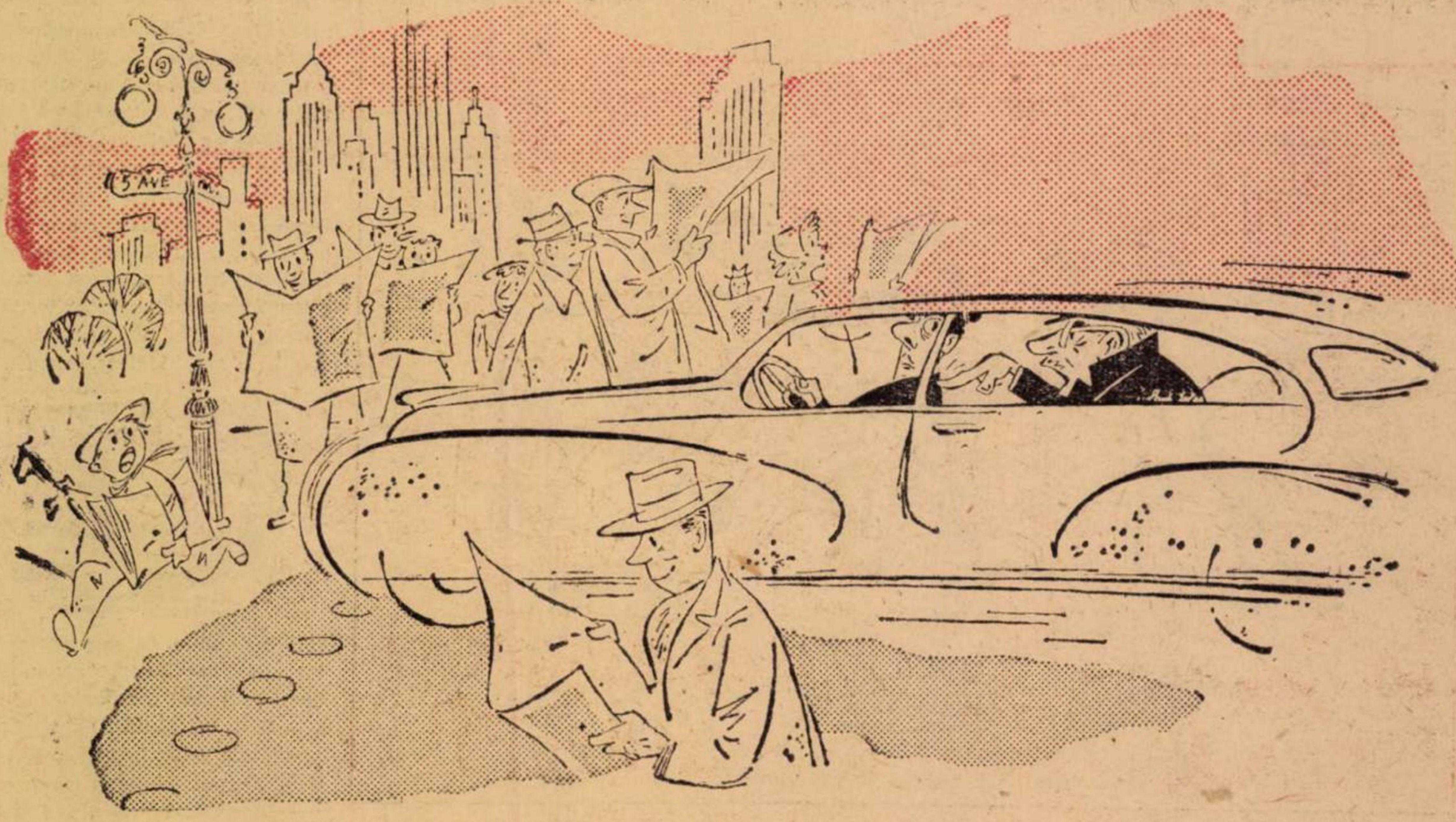
A „New York Herald Tribune" janesvillei jelentése szerint egy Mrs. Dodge nevű milliomos hölgy 200 000 dollár kártérítést kér Mario Escudero spanyol zenésztől, aki egy zenés vendéglőben orrbavágta őt. A békés megegyezéstől a felek még eléggé távol állnak, mert a zenész egyelőre csak 250 dollárt ajánlott fel, s a bíróságtól a szóbanforgó orr felbecsülését kérte.

Fogat fogért!

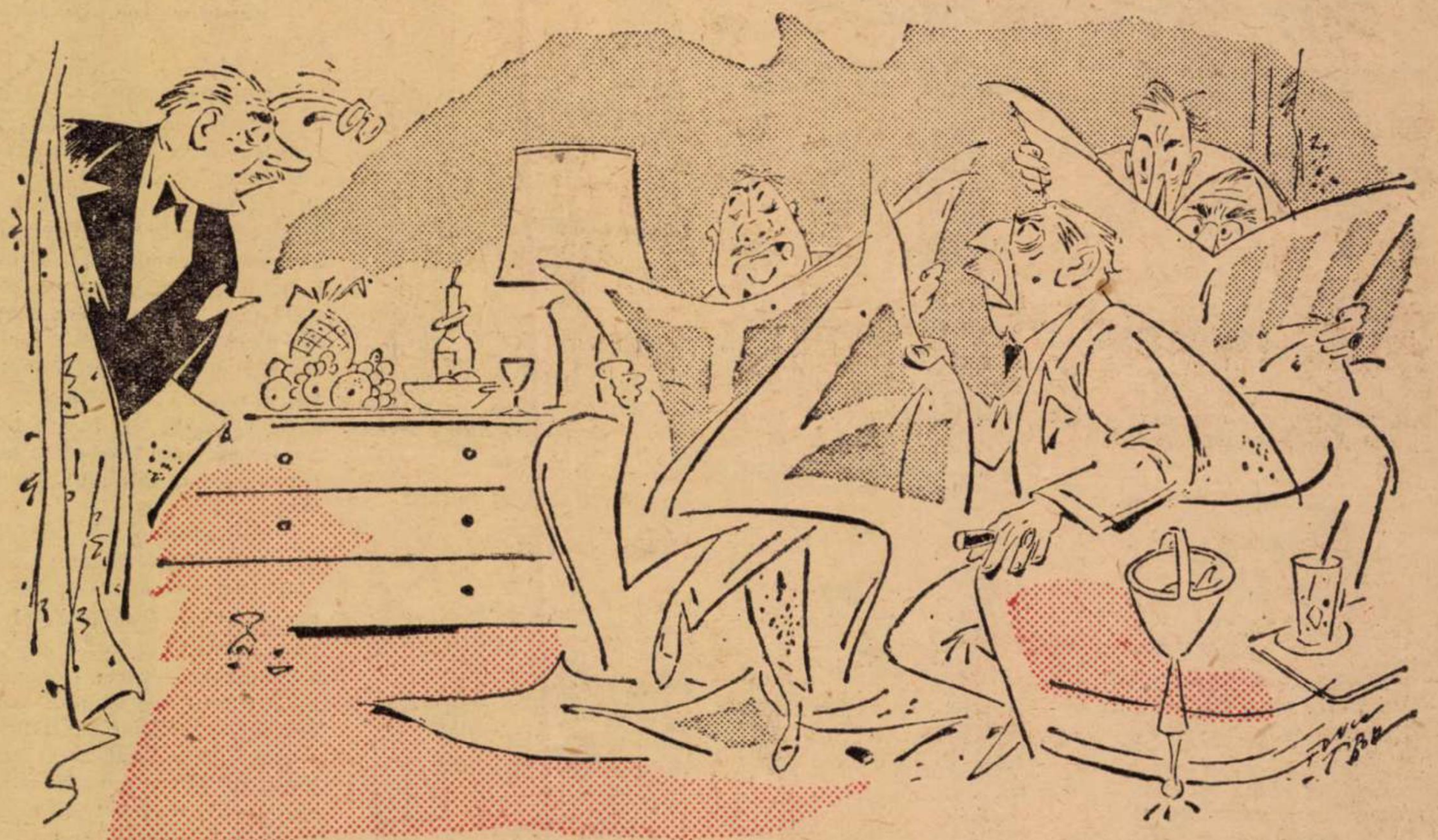

A „Daily Mail" jelentése szerint a Sherwood Foresters ötödik ezredének egyik katonája éjszakai gyakorlat során otthagyta a fogát. De még ha csak az egyik fogát hagyta volna ott! Egész fogsora ottmaradt a csatamezőn, s nem is találták meg, holott külön járőr indult keresésére. Igy hát a fogsor az ezred veszteséglistáján szerepelt, annál is inkább, mert az eset fontos hadijogi kérdéseket vetett fel. A harcos a „fogat fogért" ősi természetjogi elv alapján új fogsort kért az elveszett helyett, abban a hitben, hogy az amúgyis megnövekedett hadi költségvetés elbírja ezt a kis többletkiadást. Felettesei más véleményen voltak, végül az Egészségügyi Végrehajtó Tanács salamoni ítéletet hozott: a hadseregnek meg kell fizetnie a fogsor felét. A közkatona hír szerint elégedett a döntéssel, legalább a zápfogak a brit fegyveres erőket terhelik.

Miszter Morgan és a szovjet ötéves terv

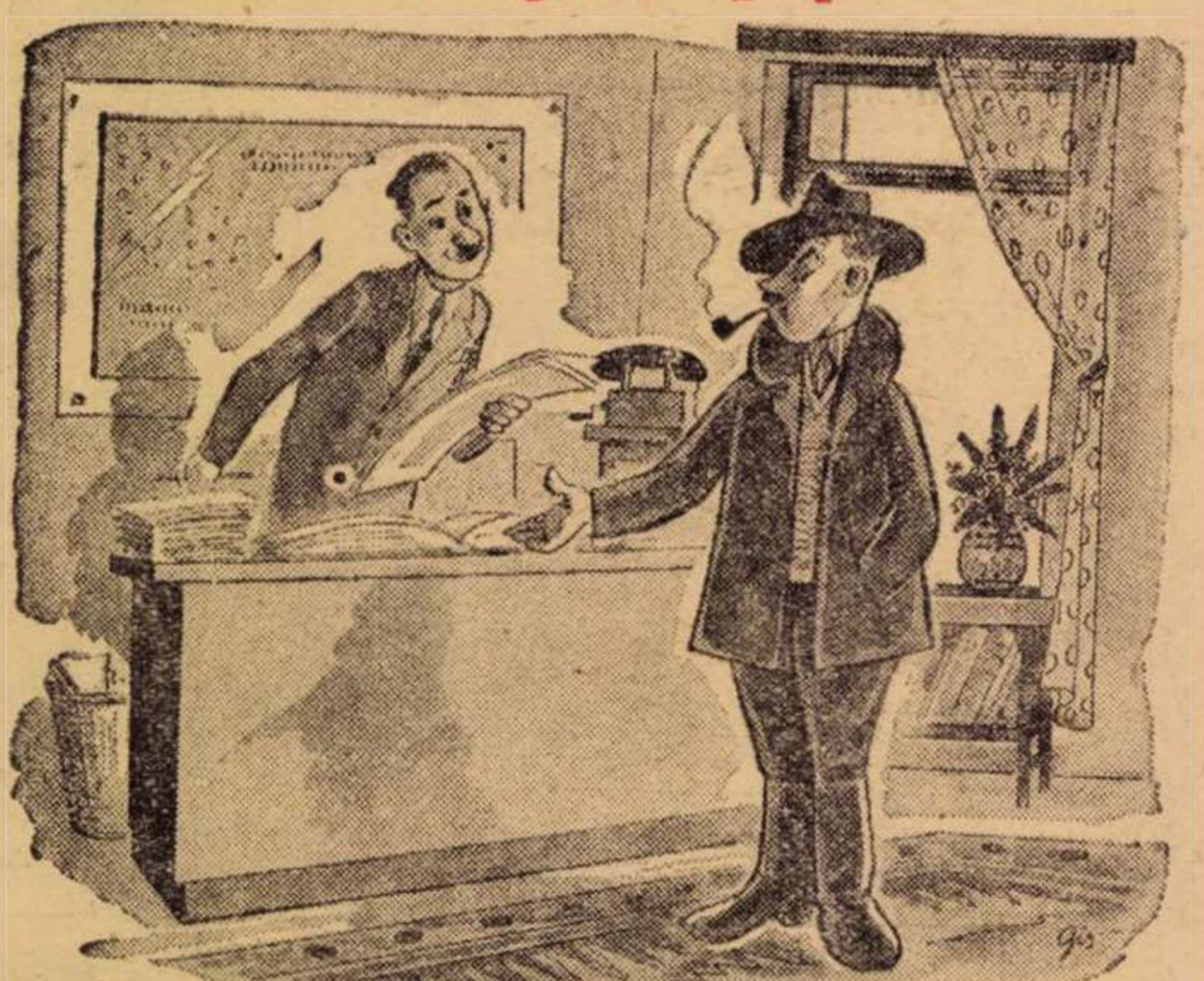

— Azonnal hajtson haza, John! Nem bírom látni, hogy az új szovjet tervet olvassák...

— Jó, hogy hazajöttél, Fred! Hát mit szólsz az új szovjet ötéves tervhez?

Kép a jövőből

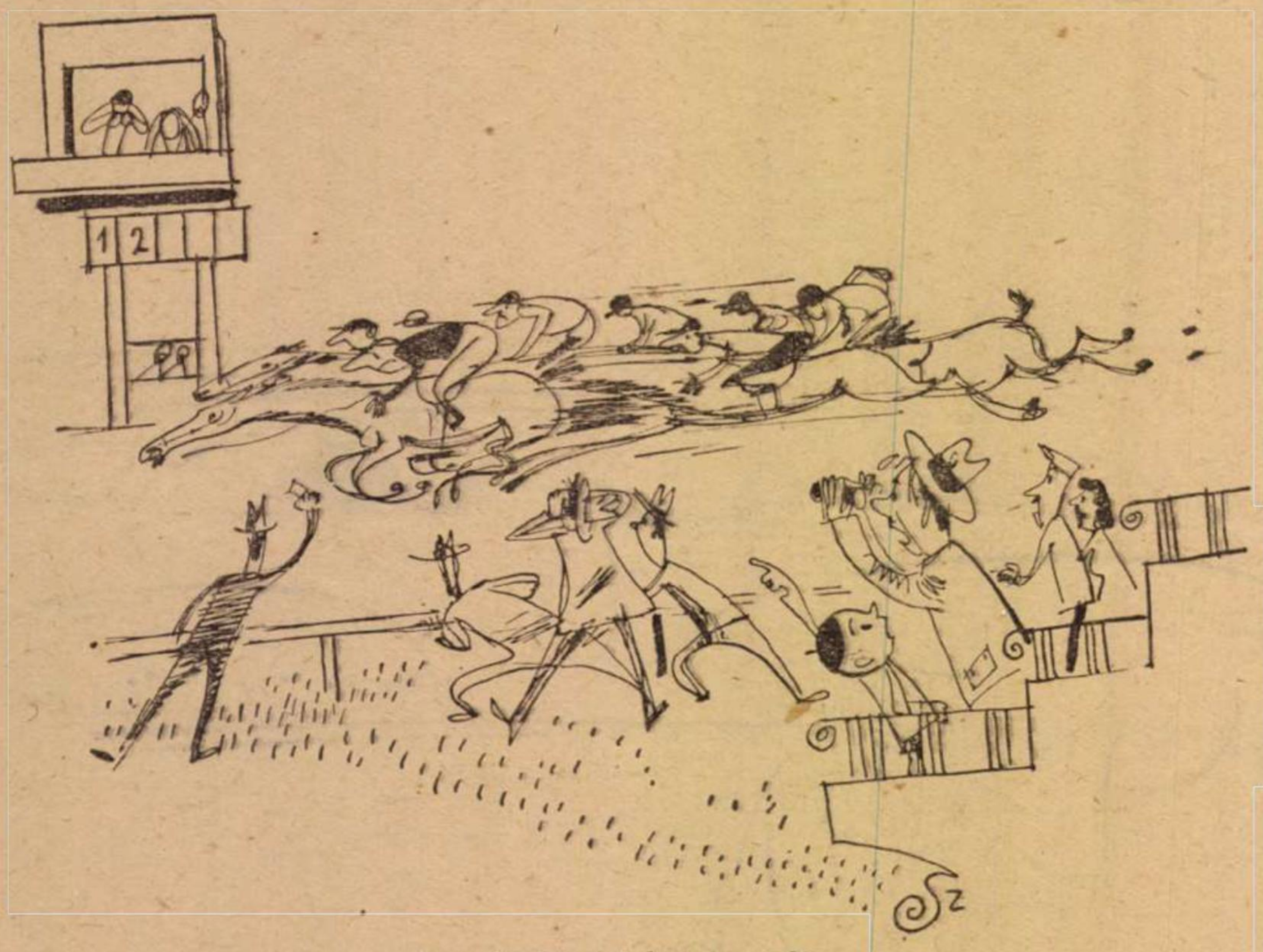

Ügyfél: Majd intézze el holnap, tanácselnök kartárs, most nem érek rá.

A HAB RABJA

Ez a gyerek se látott még versenyt!

— Apu, itt hóvégi hajrá van?!

Halfogáshoz szerencse kell

De persze a szerencse egészen másmilyen Gödöllőn, ahol több a hal, mint a víz és egészen másmilyen például a Velencei tavon. Ott esett ez a kaland Laci bácsival. Még az ántivilágban.

Öreg vasutas, nyugdíjas. Valamikor a balatoni vonalakat járta. Együtt gíbiceltünk vele a minap a gödöllői tavak lehalászásánál. Eldorádó ez itt, csak be kell meríteni és nyüzsög a leggyönyörűbb potyka, süllő a hálóban. Közben folyik a szó. Halász, horgásznép

szeret mesélni és egymást érik a legcsudálatosabb történetek. Laci bácsi is leteszi a garast:

— Ezt hallgassák meg. Olyan szerencse, mint aminő az enyém volt, nem mindennap akad.

— Hány kilós volt? — szól közbe valaki, merthogy egyik sem adta alább eddig félmázsásnál.

— Hatvan-hetven dekásak lehettek.

— Nohiszen ... — nevetik.

— Várj csak, várj — csendesít Laci bácsi. — A ténykörülmények! Azokból tűnik ki, melyik szerencse micsodás ...

Hallgatjuk hát.

— Száraz nyár volt, megapadtak a vizek és a vonatról is látni lehetett a szebbnél-szebb potykákat. De azt is, hogy nagyon döcögve úsznak. Kicsillant a hátuk, amikor egy-egy fövenyráncon átevickéltek. A csuda vigye — mondom — akármi legyek, ha puszta kézzel nem fogok vagy tizet. Csak beszorítom valami szögletbe és megvan.

— Szabadnapos voltam, sütött a nap cefetül, nekivágtam. Csendes részt kerestem és ahogy ballagok nagyegyedül, a mellékútról egy magamfajta vándor csatlakozik. Hova, hova? — kérdi. — Mondom, halat fogni. Nagyot néz. Mivel? Mutatom a két kezem. Elneveti magát, no erre kiváncsi. Megláthatja, tartson velem. Nem lehet, azt mondja, odább van dolga, de majd találkozunk. Hol találkoznánk? — kérdem — Azt mondja, kicsi a világ. Azzal ment az erdő felé.

— Ráhagytam, bolond. Különben is a vizen járt a szemem akkor már. Százszám sütkéreztek a potykák. No, Vitéz László, tettre fel! Vetettem a cipőm, a nadrágom és lopakodtam a víz felé. És máris majdnem a kezemben volt az első, egy olyan két kilós, de valahogy csak kisiklott belőle. Óvatosan lépek a szomszédjához, három kilós lehetett, hirtelen odakapok, hát a fene vinné, szinte az ujjaim közül ugrott el. A harmadik, a negyedik, az ötödik ugyanúgy. Röpültek, mint az istennyila, be a mély víz felé. Sose gondoltam, hogy ilyen gazember a hal. Némelyik úgy tett mint aki mozdulni se tud, de amikor felé nyúltam, egyszeribe futóbajnokká változott.

— Három órán át kergetőztem velük, legalább száznak fogtam a farkát, de a kezemben egy akkora se maradt, mint a kisujjam. Dőlt rólam a verejték és lógott a nyelvem, hiába. Lefeküdtem hát a víz szélében és kifújtam magam és elátkozva a beste férgeket, éhkopp szemekkel indultam vissza. Alig megyek pár lépést, jön ám szembe az én emberem, a bolond. Már messziről vigyorog: mennyit fogtam?

— Ne is mérgesítsen — legyintek — nem volt egy szikra szerencsém.

— Dehogynem — azt mondja — volt magának akkora szerencséje, hogy nem is tudja, mekkora.

— Azzal nyúl a zsebébe, fényképes igazolványt mutat és majd elájulok. Ezen a részen ő volt a halőr. Az erdő hűséből leste működésemet harmadmagával és fetrengtek a röhögéstől. Ugy szökdöstem — azt mondja — mint valami sellő gatyában. Ha csak egyet fogok, rajtam ütnek ... Igy azonban, mert olyan jól elszórakoztattam őket, bevitt hálából a halásztanyára és adott három kilót ajándékba.

— Hát ekként fogtam én három kiló halat, mert nem volt szerencsém. Ha csak egy kis szerencsém van, kifogok vagy három hónapot.

K. J.

Egy hír — egy vicc

ULTRAHANGGAL MÉRIK A VIZ MÉLYSÉGÉT

— Megy a munka?

— Hogyne! Hát még ha a Svéd Sándor is itt volna ...

ISMÉT MEGNYILT A GELLÉRT PEZSGŐFÜRDŐJE

— Szereti a pezsgőt, Mancika?

— Vacsorára akar meghívni?

— Nem. Uszodába.

1 200 000 ORVOS VAN A VILÁGON — JELENTI AZ EGÉSZSÉGÜGYI VILÁGSZERVEZET

— Olvastad? 1 200 000 orvos van a világon.

— És hány beteg?

— A betegeket lényegesen nehezebb megszámolni, mint az orvosokat.

— Miért?

— Mert képzelt orvos nincs.

SZŐLÉSZETI ÉS BORÁSZATI TANÁCSKOZÁS VOLT EGERBEN

— Hol voltál fiacskám?

— A borról tanácskoztam.

— Tudod, hogy gyomorsavad van! Elég lett volna, ha egy pohár sörről tanácskozol ...

A LEGJOBB VASGYŰJTŐK KÖZÖTT 680 000 FORINTOT OSZTOTTAK KI

— Nyertél a vasgyűjtőversenyen?

— Igen, de már nincs egy vasam se ...

EDDIG ISMERETLEN VELAZQUEZ-FESTMÉNYT TALÁLTAK

— Miért van ez olyan nagy betűkkel szignálva?

— Nem akarok arra a sorsra jutni, mint Velazquez, hogy ismeretlenek maradtak egyes festményei ...

(Miklós deák)

Jampecdivat

— Jól áll nekem ez a nyakkendő. Remekül aláhúzza a vonásaimat ...

Kép szöveg nélkül

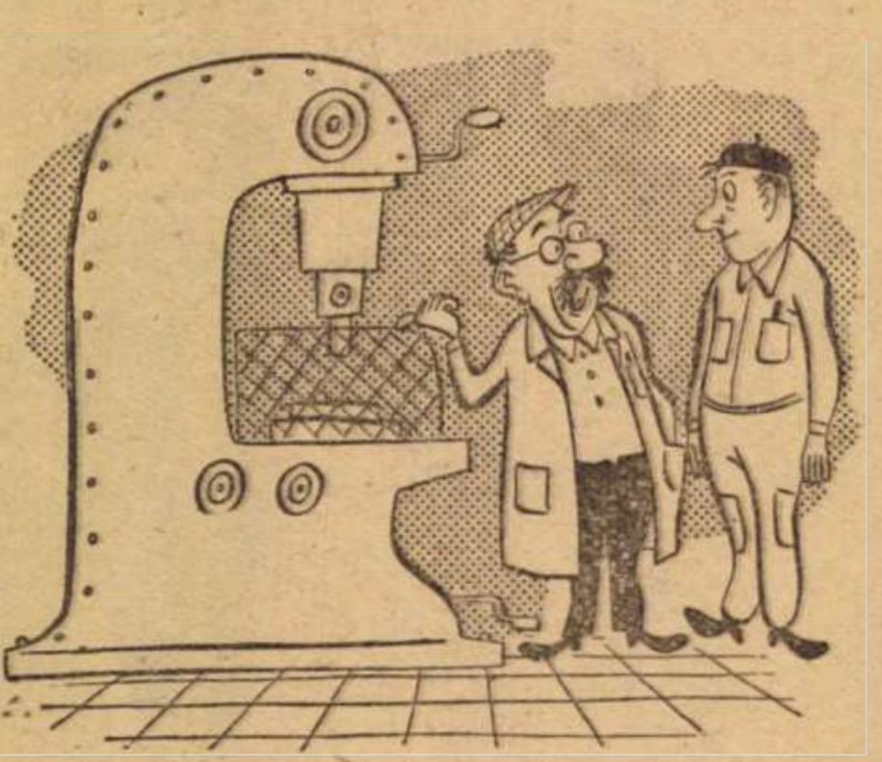
Kétely

— Ne dőlj be neki, Helén! Ez már ilyen szép volt, amikor bement ...

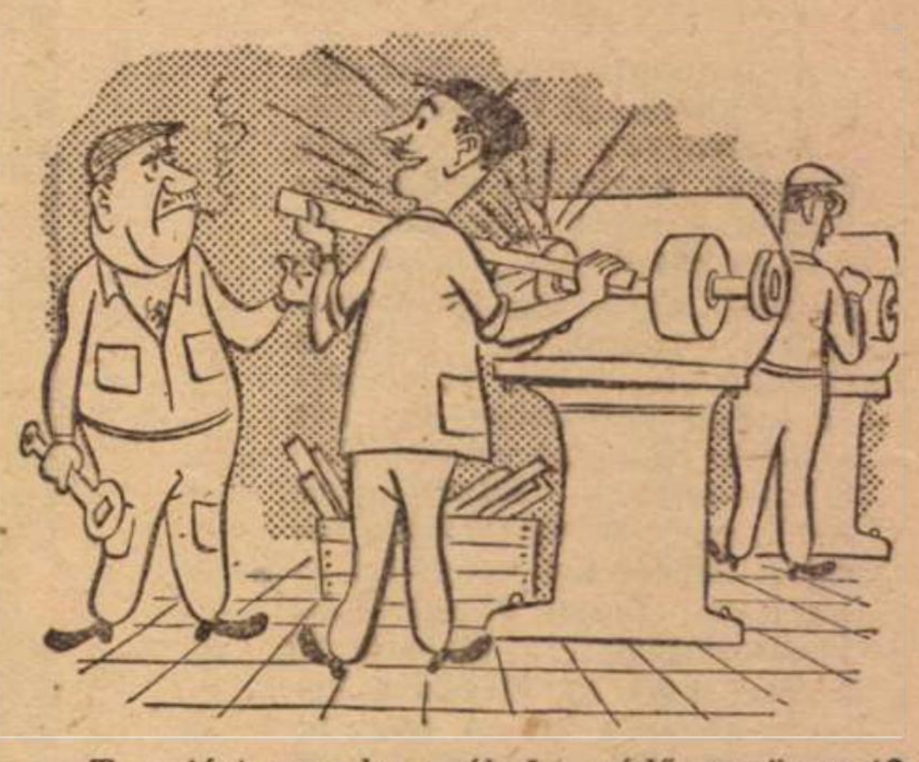
A MUNKAVÉDELEMRŐL VAN SZÓ...

Egyes helyeken ilyen a munkavédelmi „szakoktatás"

— Na, itt van az új gépe, szaki, aztán vigyázzon, nehogy kárt tegyenek egymásban!

Kifogás van bőven

— Te miért nem használod a védőszemüveget?

— A menyasszonyom azt mondta: öregít ...

Gyomor-bántalmaknál és köhögés — rekedtség — asthma eseteiben SALVUS gyógyvíz

Kulturfront

Naplóregény

Milyen izgalmas olvasmány napjainkban egy új regény első, belső oldala! Megtudhatjuk, ki adta ki a könyvet, milyen típusú íven jelent meg, mennyi a példányszám, kik szerkesztik, kik vezetik műszakilag, ki nézte át a fordítást, hol nyomták ki a könyvet, stb. Lassan elérik már a filmek elején vetített többszáz közreműködő mennyiségét. Ujabban azonban — mint Sadoul: Chaplin könyvében is látható — új, az olvasó számára érdektelen adatokkal bővült a felsorolás. Feltüntették ugyanis, hogy például a kézirat mely napon érkezett a nyomdába, mikor imprimálták, stb. Innen már csak egy lépés választ el attól, hogy naplószerűen vezessék egy regény kiadásának előzményeit, valahogy így:

Jan. 6. Megbeszélés a szerzővel. A téma tűrhető.

Jan. 27. Előleg a szerzőnek.

Febr. 7. Előleg a szerzőnek.

Febr. 16. Előleg a szerzőnek.

Febr. 28. A szerző előleget kért, nem adtunk.

Márc. 4. Ma esett az eső.

Márc. 25. Még nem alakult ki, hogy Lenke odaadja-e magát Zsigának. Majd megbeszéljük az értekezleten.

Ápr. 2. Géza és Holupcsák közönséges alakok. Fúrnak mindenkit. (Magánügy.)

Ápr. 24. Ma volt értekezlet Lenke ügyében. Csopcsala bácsi szerint feltétlenül adja oda magát, sőt, ez az odaadás, mint vörös fonal, húzódjon végig a regényen.

Máj. 17. A szerző a művészi szabadságot emlegette és előleget kért.

Jún. 2. Végre megvan a kézirat. Nna.

Júl. 16. Ugy volt, hogy ma leadjuk a kéziratot a nyomdába, de valami közbejött.

Júl. 20. A hivatalsegéd ma sem vitte le a kéziratot. Azt mondta, sok a dolga. Pedig nem is igaz.

Aug. 3. Nyáron melegebb van, mint télen.

Szept. 24. Kinyomták a könyvet, megjárja, megjárja.

Olvasóinkhoz!

Mivel a napló miatt már nem maradt hely a regény számára, itt közöljük, hogy a regény a legközelebbi könyvnapon jelenik meg a MNOSZ 20/4538 szabvány 9.5 (A/5) ívben. Nyomdai korrektor özvegy Gálvéri Béla ésatöbbi, ésatöbbi...

Tardos Péter

Félévszázados tanácsok írók részére

A héten egy ötven évvel ezelőtt megjelent verseskönyv került kezünkbe. Radó Antal irta, „Mesék az íróvilágból" a cime. Nem álljuk meg, hogy néhány idézetet ide ne irjunk belőle.

KÉTFÉLE MÉRTÉK

Ha jönnek, éljenekkel hogy köszöntsék,
A nép: „a jóizlésű nagyközönség";
De hogyha nem dicsérik őt eléggé,
A publikum átvedlik — csőcselékké.

KÉTFÉLE TERMÉSZETIMÁDÁS

A rétre ment el két íródiák,
Ki a természetet imádja;
Az egyik szólt: „Hány bájoló virág!"
A másik szólt: „Hah, mennyi trágya!"

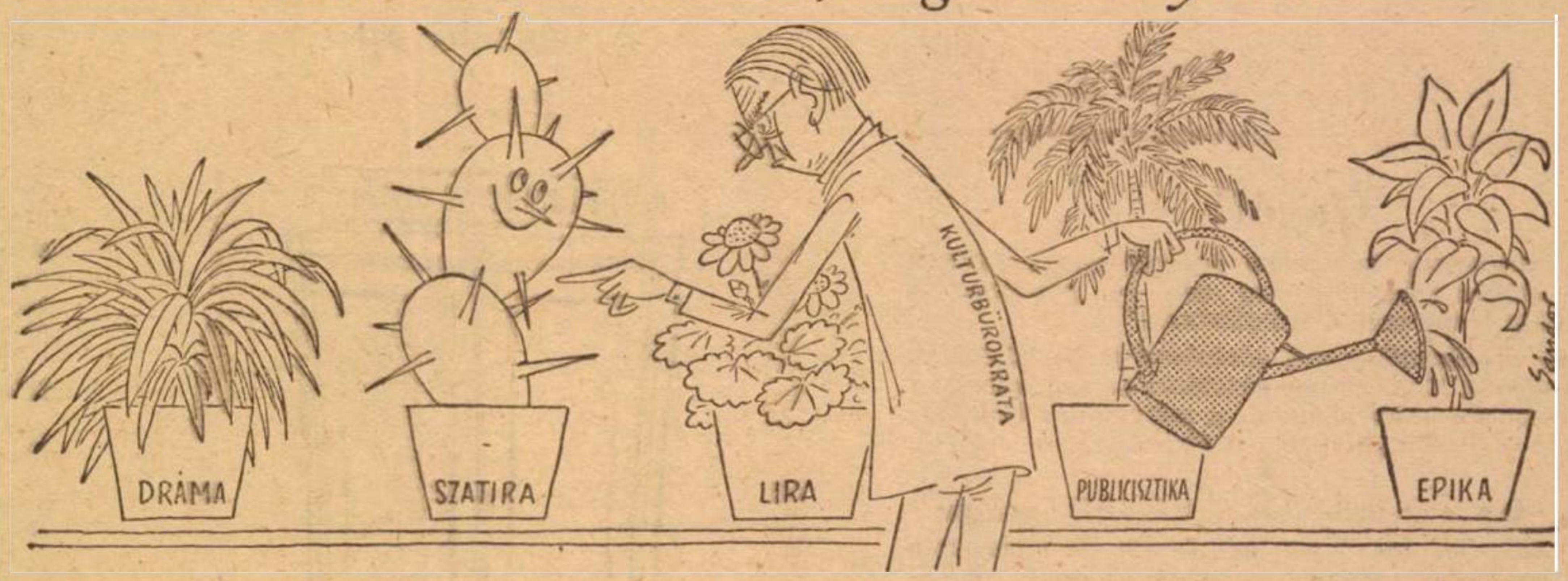
VÁLTOZAT.

„Rágalmazz bátran — egy s más megragad!"
Igy szólott egykor Róma bölcselője.
Ma szólnak: „Bátran dicsérd meg magad —
Valamit majd csak elhisznek belőle!"

VISZONTBIZTOSITÁS

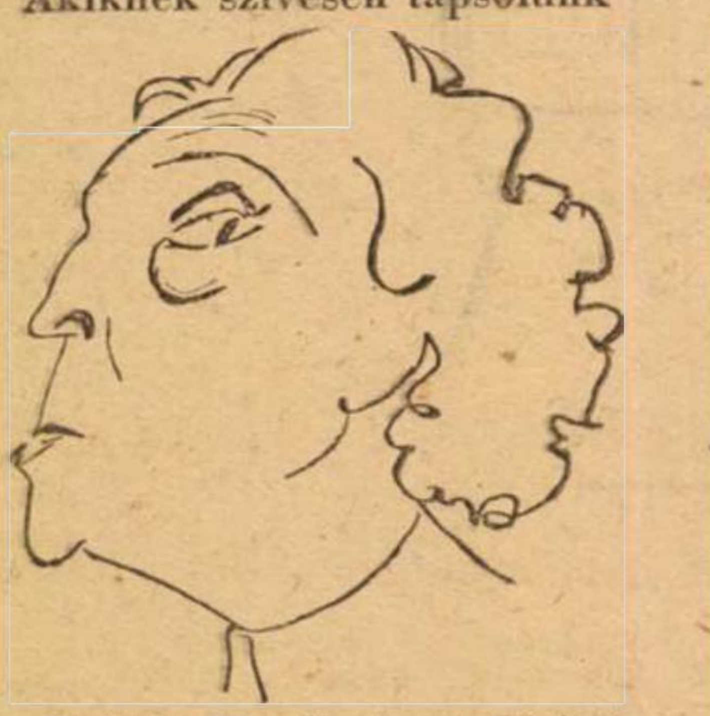
„Barátom, irtam most egy szatirát,
Hol a pajtáskodást szidom keményen;
Múltkor dicsértem egy elégiád —
Hát azt hiszem, számithatok reád:
Te is fogod dicsérni zöngeményem!"

Kis mese a kertészről, meg a növényeiről

— Ezt itt nem szívesen gondozom... Mindig megszúrkál...

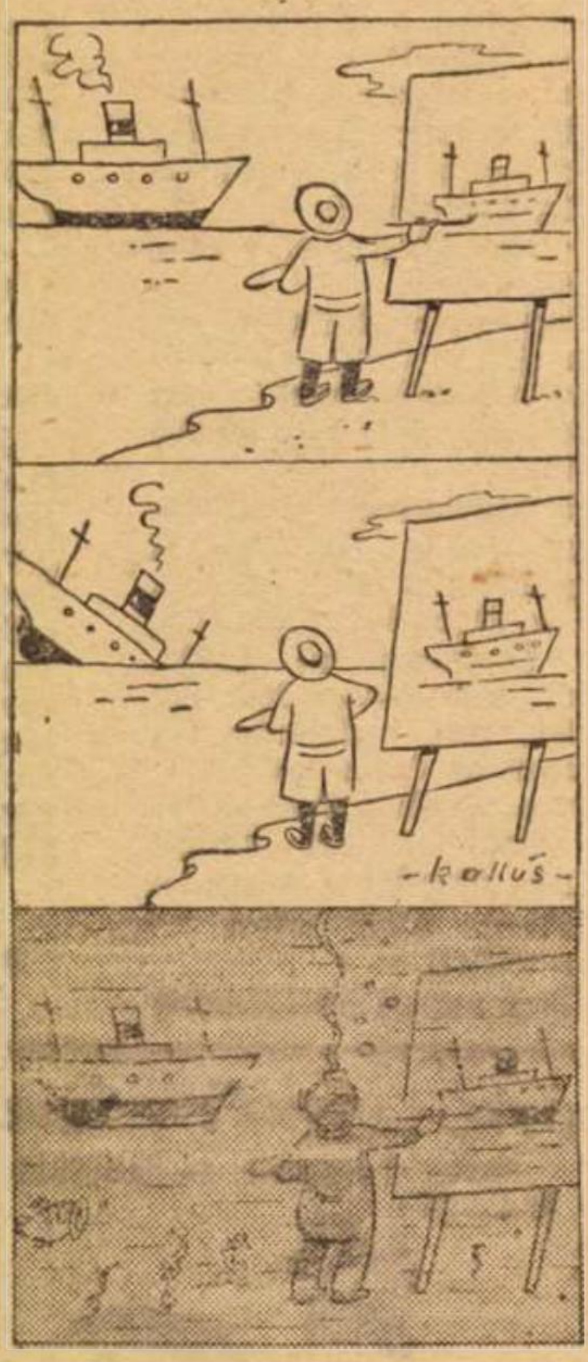
Akiknek szívesen tapsolunk

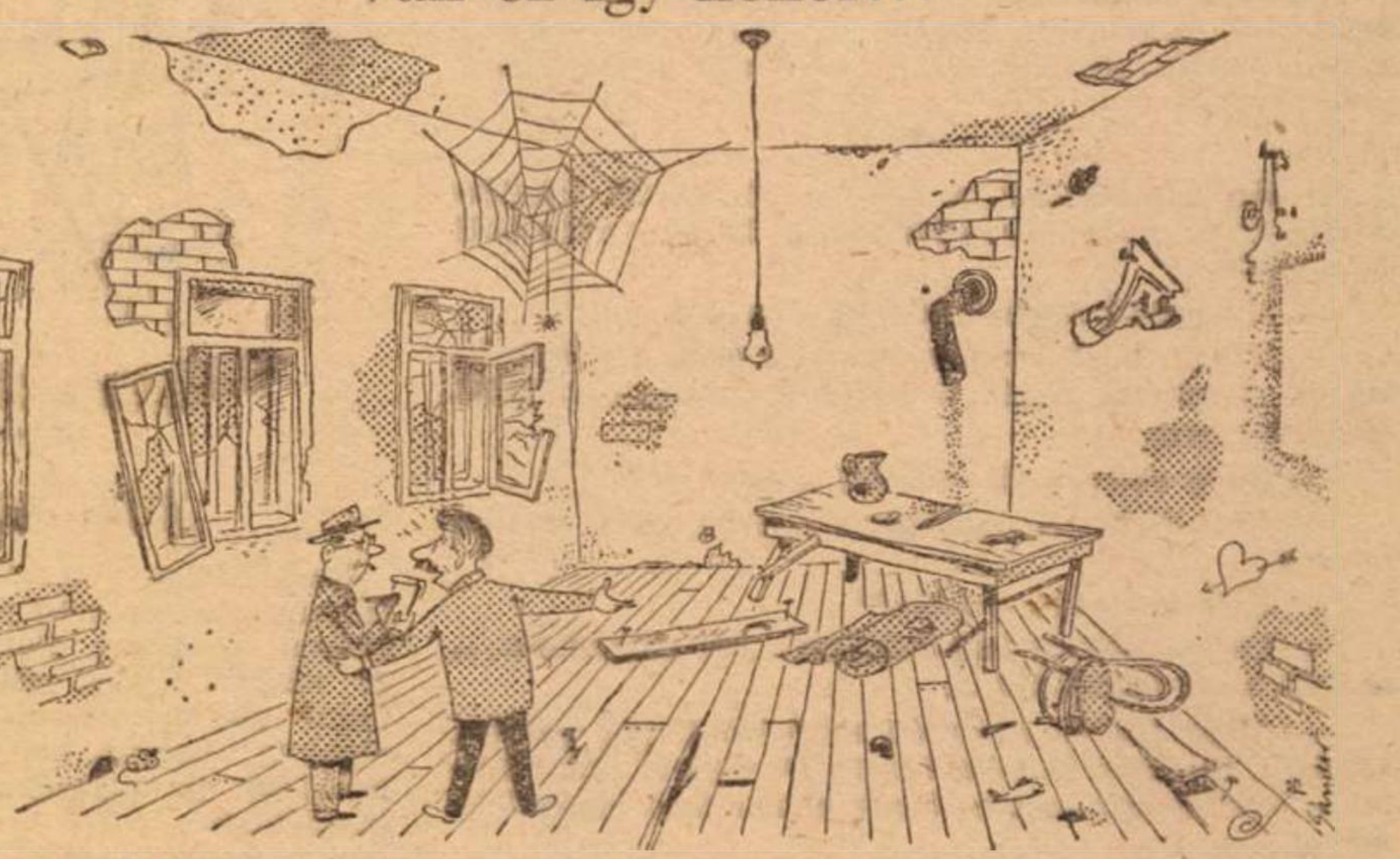
Makai Margitnak a Katona József Szinház „Titkárnő" cimű darabjában.

(Edma rajza)

A lelkiismeretes festő

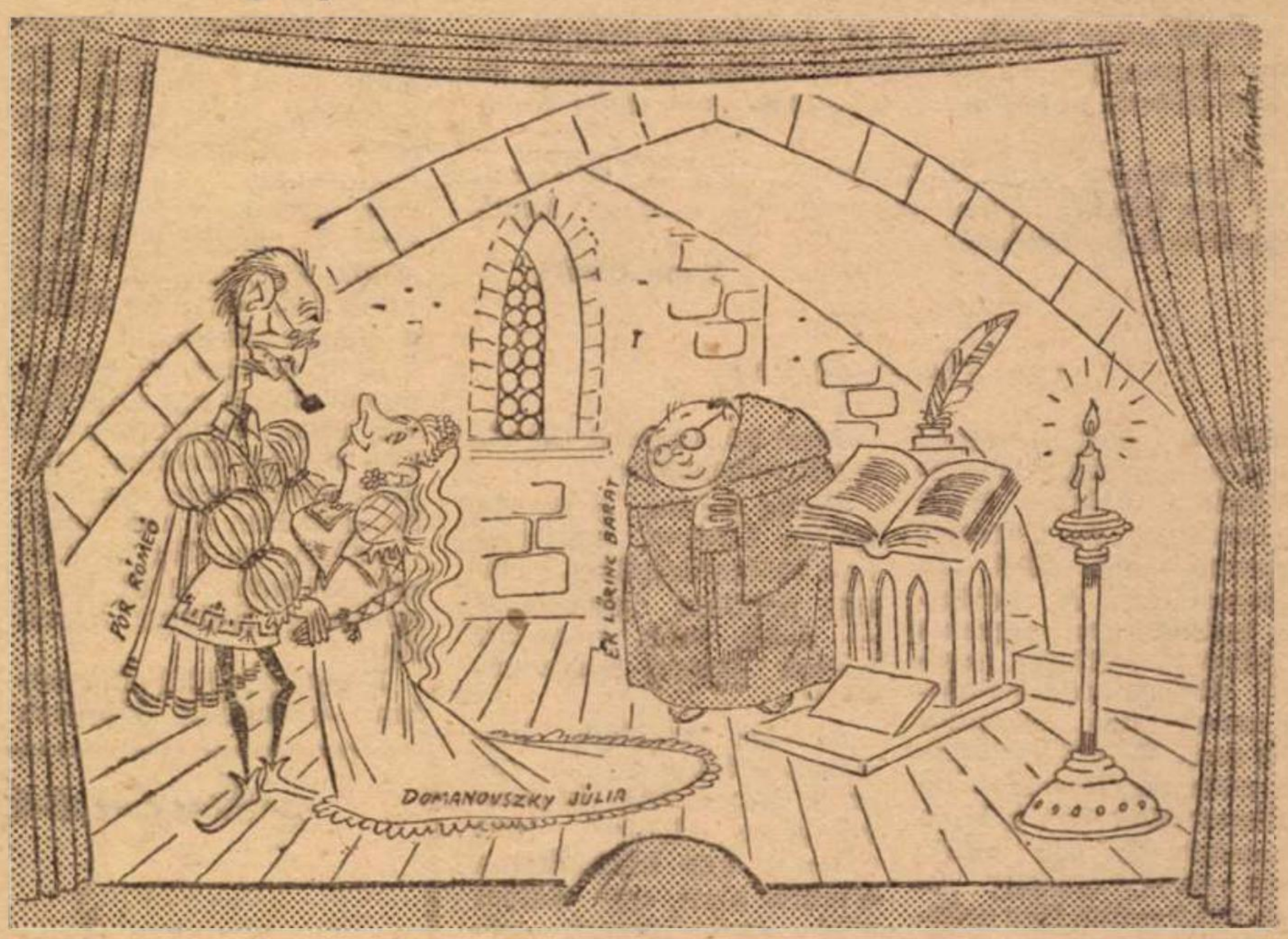

Van ez így néhol...

— Tetszik látni, szép, tágas kultúrtermünk van. Csak hát, ég tudja, miért, a mi fiataljaink nem szívesen veszik igénybe...

Megnyílt a színész festők kiállítása

Ezek után várjuk a „Romeo és Júlia" előadását kitűnő festőművészeink közreműködésével...

Költő a parkban

— Ha tíz percen belül nem fog el az ihlet, olyan torokgyulladást kapok, hogy még!

Levél „Tarkamarha" ügyben

Dehogyis haragszunk, kedves Darvas Szilárd, hogy — villamoson utazván — fáradt tekintete társulatunk egyik előadássorozatába botlott bele! Ellenkezőleg! Könnyű boldogság tölt el bennünket, örül a szívünk. Nagy dologról van szó ugyanis! A magyar tarkamarha megjavításának ügyét sikerült annyira társadalmasitanunk, hogy, lám, még egy pesti humoristának is álmatlan éjszakát okozunk vele. Ilyen széleskörű nemzeti összefogással, amelybe legkiválóbb humoristáink is bekapcsolódnak, csakcsak sikerül majd megjavitani a szóbanforgó rakoncátlan, szeleburdi tarkamarhát.

Amint látja, mosolygunk a szellemes, jóizű humoreszken, ahogy ön kívánta írása elején. Csupán egy apróság miatt bosszankodunk! Ha már megtisztel bennünket azzal, hogy előadásainkat a humor reflektorfényébe állítja, akkor — tisztesség ne essék szólván! — azzal is becsülne meg bennünket, hogy a nevünket megtanulja. Azt irja ugyanis: Természettudományos és Ismeretterjesztő Társaság. Ejnye, ejnye! Még ha viccből írná, esetleg megértenénk, de ön ezt „igazából" írta. Nem illik ilyen pontatlanul ismerni az értelmiség tömegszervezeteit! Mert az igaz, hogy „természettudományos", de éppen annyira „társadalomtudományos" is, amennyiben társadalomtudományi ismeretek terjesztésével is foglalkozik. Az is igaz, hogy „ismeretterjesztő", meg az is, hogy emberek „társasága", de tudja, ez akkora társaság már, hogy nem is mondjuk társaságnak: társulatnak nevezzük! Egész pontosan tehát így mondjuk ki a cimét: Társadalom- és Természettudományi Ismeretterjesztő Társulat. Vagy ha jobban tetszik: Társadalom- és Természettudományokat Kiszerelő Vállalat. Hiszen lényegében erről van szó! Inkább így mondja legközelebb, de semmiesetre se olyan pontatlanul és sután, mint legutóbb.

Hisszük, ha legközelebb megint rólunk esik szó, akkor nevünkön nevez bennünket. Addig is marad szívélyes üdvözlettel

igaz hive:

Papp Ferenc,
a TTIT egyik tarka munkatársa

Le a bürokráciával!

Öngól!

A Chinoin-gyár kapujában ácsorgó portás fázósan dugta zsebébe a kezét. „Hideg van — gondolta. — Csak vége lenne már a szolgálatnak!"

Ebben a pillanatban egy középkorú férfi közeledett a kijárat felé. Kezében egy aktatáska és egy futball. A portás szórakozottan pillantott a szétnyitott aktatáskába, azán bólintott: „Mehet!". A férfi eltűnt a ködben...

★

Aznap este az italboltban... Két férfi beszélget:

— Öregem, fineszesnek kell lenni! Én mindennap kihozom a magam adagját — mondta az egyik, egy középkorú férfi, s hunyorított a szemével. — Az ördögnek sem jutna eszébe, hogy megnézze. Pedig olyan egyszerű, mint egy pofon. Már hónapok óta csinálom...

Ebben a pillanatban a szomszéd asztalnál ülő vendég felállt és kisietett. Egyenesen hazament és levélíráshoz fogott. A levelet a kerületi ügyészségnek címezte....

★

A tárgyalóteremben a bíró a következő kérdést intézte Gyürki Gyula vádlotthoz, a Chinoin-gyár volt dolgozójához:

— Mondja el, hogyan követte el a bűntényt?

— Mindig bevittem magammal a gyárba a futball-labdát. A műszak végén teletöltöttem tiszta alkohollal és hazahoztam.

— Hány esetben sikerült ezt megtennie?

— Nem tudom... Sokszor... Soha nem vették észre...

— Mire használta a szeszt?

— Kérem, nekem hull a hajam... és gondoltam... az erős szesz megállítja...

— Maga 1954-ben szintén eltulajdonított a gyárból alkoholt. Elítélték és fellebbezett. De még el sem bírálták a fellebbezést, amikor ismét elkövette a bűncselekményt. Igaz?

— Igaz! — felelte a vádlott.

★

Ehhez csak annyit teszünk hozzá, hogy a tömény-szesz ára literenként 86 forint. És Gyürki Gyula maga sem tudja, hány focibelsőt töltött meg szesszel.

Tehát sokat lopott... A IV. kerületi bíróság tizennégy hónapra ítélte... A kapust sokáig kijátszotta, de a bíró ítéletét a hajhullás meséjével sem tudta kivédeni.

Tanulság: a kapusok jól nézzék meg a labdákat, mert van közöttük olyan is, amelyet a rúgáson kívül berúgásra is használnak.

Papp László

DIÓHÉJBAN

Több olvasónk levélben hívta fel a szekesztőség figyelmét a „Művelt Nép" Tudományos és Ismeretterjesztő Kiadó 1956. évi zsebnaptárára. A furfangos kalendárium ugyanis a Káspi-tó területét egyszer 438 000 négyzetkilométernek írja, másszor meg csak 412 000 négyzetkilométernek. Hasonlóképp szűkmarkúan bánik Kína lakosságával: 620 millió főről néhány oldallal arrébb 481,2 millió főre csökkenti.

A 138,8 millió ember, valamint a 26 000 négyzetkilométernyi tófelület „mesteri" (?) eltüntetése — azt hisszük —, új fejezetet nyitott a bűvészet és az ismeretterjesztés történetében.

★

A Magyar Tudományos Akadémia mellett terül el egy kis utcácska, amely Gróf Vigyázó Ferenc névre hallgat...: Azaz, lehet, hogy csak Vigyázó Ferencre, mert a három tábla közül kettőn, szürke festékkel átmázolták a nemesi címet.

A házak eléggé tétován foglalnak állást ebben a kérdésben: egyik így, másik úgy. Kivéve a 4-es szám kapuját, ahol a békesség kedvéért van külön grófos és külön gróftalan felirat is. Még jó, hogy nincs olyan tábla, amelyen csak ennyi áll: „Ferenc".

Nem lelkesedünk az elavult feliratokért.

Pedig sajnos, gyakorta látunk falakon, kerítéseken időszerűségüket vesztett politikai jelszavakat — azóta már megszűnt pártok eszmei maradványait.

Mindez azonban kismiska a Fürst Sándor utca 9. számú ház teljesítményéhez képest. Ott ugyanis, egy hirdetőtábla oltalma alatt, egy valódi zöld nyilaskereszt „vészelte át" a demokrácia tizenegy esztendejét és most, hogy a táblát eltávolították, szabadon díszeleg a járókelők felé.

Szomorú bár — de hónapokon keresztül, a nyilasoktól oly sokat szenvedett környék egyetlen lakosának sem jutott eszébe intézkedni a gyűlöletes ábra eltávolításáról!!

★

Egy körúti telefonfülkében, több érdekes és vidám feljegyzés mellett, ez is olvasható: „Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel!" Dante — majd nem messze tőle: „Ember küzdj és bízva bízzál!" Madách.

Kíváncsi vagyok, vajon Dantetól hány érmét rabolt el a készülék? (Éntőlem hármat.)

Madáchnak úgy látszik kivételesen szerencséje volt.

Dalmáth Ferenc

A beszélő ajtó

A liba árának egyharmada

Nemrégiben moziban voltam. Az ötperces szünetben hirdetést láttam. A vászonról egy csinos fiatal asszonytársam arra oktatott, hogyan kell kis fizetésből is takarékosan gazdálkodni.

— Végy kövér libát — ajánlotta — és add el a máját a földművesszövetkezetnek. Jó árat fizet érte.

A helyi sajtóban is megjelent ez a hirdetés és mint hallottam, a budapesti villamosokon is hirdetik a máj eladását. Ez helyes is, mert ha a liba árának egyharmada megtérül, akkor valóban olcsón jutunk zsírhoz, húshoz. Exportunkat is erősítjük az eladással, mert külföldön szívesen veszik a magyar libamájat.

Ilyen előzmények után a makói piacon egy szép, kövér libát vásároltam és 220 forintot fizettem érte. Arra gondoltam, hogy — ha szép lesz a liba mája —, akkor a liba árának egyharmadát, tehát közel nyolcvan forintot kapok érte.

Nagy gonddal kiemeltem a májat, tányérra helyeztem és elvittem a földművesszövetkezet felvásárlótelepére. Az átvevő lemérte a májat — bőven egy kiló volt. Azt hittem, hogy ezért a gyönyörű májért 90 forintot is kapok. Ezért nagy volt a meglepetésem, amikor az átvevő mindössze 39 forintot számolt le a pultra.

— Hogyan? — kérdeztem. — Hiszen a hirdetés a liba árának egyharmadát ígéri — ha szép a máj. Ez pedig gyönyörű!

— Hja kérem, ez a máj nagyon érett.

Persze nem hagytam ott a májat, hanem eladtam egy ismerősömnek, aki örömmel adott érte 60 forintot.

Helytelennek találom, hogy egyes felvásárlók megtévesztik az eladókat. Ha az átvevő az érett májat is használni tudta, akkor a kiszabott összeget kellett volna fizetnie. Ha viszont az érett máj exportra alkalmatlan, akkor az eladónak azt kellett volna mondani, hogy a májat — mely érett — nem veheti át.

Egy makói háziasszony

Komédia egy Shaw-komédia körül

Ha egy botnak két vége van, és ha a bürokráciának se vége, se hossza nincs, akkor mennyivel drágítja meg egy sétapálca Shaw „Szerelmi házasság" című komédiájának előadását?

A találós kérdésre ez a felelet: 176 forinttal.

Az ügy úgy kezdődött, hogy kultúrgárdánk 1955. év áprilisában előadta a Shaw-darabot. A jelmezeket a Jelmez-Népitánc-ruhakészítő és Kölcsönző Vállalattól béreltük. Az előadás után a jelmezeket visszavittük, de azok közül egy csontfogantyús sétabot hiányzott. Pár hónappal később a jelmezkölcsönző a botért 80 forintot kért. Ez ellen nem lehetett semmi kifogásunk. De ami ezután következett, az nagyobb komédia még a Shaw-énál is.

Az történt, hogy a bot előkerült és visszaadtuk a jelmezkölcsönzőnek. Ezzel a követelés tulajdonképpen tárgytalanná vált, a jelmezkölcsönző azonban most már nem 80, hanem 176 forintot követelt kölcsönzési díj fejében. Követelésüket azzal indokolták, hogy a bot elvesztésével majdnem fél évig megakadályoztuk a bot újbóli kikölcsönzését.

De az egész botért csak 80 forintot kellett volna fizetnünk! Akkor miért kell 176 forintot adnunk, amikor a botot is visszaadtuk? Ezt furcsának találtuk, ezért azt javasoltuk a jelmezkölcsönzőnek: tekintsék a botot elveszettnek, azt adják vissza és akkor a 80 forintot szívesen kifizetjük. A jelmezkölcsönző azonban ezt az ajánlatot nem találja elfogadhatónak.

Úgylátszik, a kölcsönzési díjak, illetve a kártérítési díjak, vagy talán a jogi tanácsadás körül valami hiba van a jelmezkölcsönzőnél, hiszen teljesen ésszerűtlen, hogy amikor egyszer már elfogadták a bot helyett a 80 forintot, akkor miért követelnek bottal együtt 176-ot?

Fóti Dezső,
az MSZT XVIII. ker. szervezetének titkára

Aminek nem szabadna lennie

Egyes helyeken feleslegesen akadékoskodnak a begyűjtők.

— Ezt a kakast nem veszem át!
— Miért? Mi baja?
— Tudja a fene! Valahogy nem szimpatikus nekem...

Miért nincs villanykörte?

Községünket még a hároméves terv során villamosították. A közvilágítás fényes bevonulása után gyertyával és petróleummal működő kézilámpáinkat azzal a tudattal adtuk be a MÉH-nek, hogy azokra többé nem lesz szükség. Tévedtünk! Manapság igencsak tudnánk használni ezeket a kiselejtezett holmikat, mert a közvilágítás az utóbbi hónapokban nagyon szomorúan működik. Csak nagyon kevés oszlopon pislog a villany, a legtöbbjén nem ég.

Nincs égő! — mondják a tanácsnál. Nincs égő! — mondja a villanyszerelő. Azért nincs, mert negyedévenként csak ötven darabot terveztek be közvilágításra — az pedig elfogyott. Az ok tehát „megkerült", csak az a baj, hogy az ok nem világít. Az új esztendőt megkezdtük, ideje volna már, hogy az első negyedévre betervezett izzókból pótolják a kiégetteket.

Vadász Sándor
Tószeg, Hősök tere 3.

Nem kapni lámpaelemet!

Az elmúlt hetekben olvastam a Ludas Matyiban egy rajzos bírálatot, amelyben egy boldogtalan elemvásárló elmondotta, hogy egész évre el van látva zseblámpával, mert elemet csak új lámpához adnak. Nálunk, Mohácson ezt a megoldást sem választhatjuk, mert még az új lámpákhoz sem tudnak elemet adni. Mohácson és környékén sík jellegénél fogva nagyon sokan kerékpároznak, öreg, fiatal, férfi, nő mind kerékpározik — de csak a sötétedésig, mert zseblámpaelemet hónapok óta nem lehet kapni. Igazán furcsállom, hogy a zseblámpaelem gyártásával foglalkozó vállalat a sok panasz ellenére még a füle botját se mozgatja, hiszen még mindig nem igyekeznek az országos keresletet kielégiteni.

Tóth József
Mohács.

Ludas Matyi elintézte

Lapjuk december 8-i számában cikk jelent meg „Reggeli torna az „U" buszon" címmel. Ezzel kapcsolatban intézkedtünk, hogy a végállomási indító-ellenőrök ne „tárolják" a kocsikat a Nyugati pályaudvari végállomáson, hanem az indítást az utasszámnak megfelelően végezzék.

Gyulai Géza igazgató,
Főv. Tan. Közleked. Igazg.

★

Több esztergomi dolgozótól érkezett panasz alapján intézkedtünk, hogy a 3427-es vonatnak az előfűtését Esztergom állomáson biztosítsák.

Tóth János ig. h.
MÁV

Bontunk, vagy nem bontunk?

Tízévesek már azok a deszkák, amelyekkel egy aknarobbanás után az ablakok helyét fedtük be. Már azon gondolkoztunk, hogy az első jubileum alkalmával emléktáblával tiszteljük meg a nevezetes deszkákat, de aztán arra gondoltunk, hogy nem érdemes, „úgyis le lesz bontva a ház!" A II. ker. Csalogány utca 1. szám alatti romház lakóit ugyanis állandóan ezzel biztatják. Ha a lakók ajtó, tető vagy ablak megjavítását kérik, a tanács illetékes osztályáról mindig ezt a választ kapják: „Nem érdemes javítani, mert jövő évben úgyis le lesz bontva a ház." Ezt minden esztendőben elmondják, mert nincs olyan év, hogy utána ne következnék jövő év, amelyre mindig lehet hivatkozni. Egyetlen éjszakát is rossz ebben a lebontásra ítélt házban eltölteni, az ujjnyi rések között fütyülő szél hangját hallgatni. Ha a tanács vezetői átéreznék a lakók szenvedését, akkor nem mondanák, hogy „nem érdemes, úgyis lebontják a házat", hanem sürgősen elvégeztetnék a most már elkerülhetetlen javításokat.

Guidi Ferenc

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11. Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8,40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000

KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.